

Giới thiệu Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao

Anh là một nhân vật nổi tiếng của thành phố A, cao lãnh bạc tình, hai giới thương chính không ai dám đắc tội!

Mà cô - thất tình thêm say mem rượu, lỡ lầm trêu chọc vào anh! Còn hung tợn kéo anh ngã nhào!

Nhưng, một đêm tình nồng lại thành 'ghiền', gả cho anh, làm vợ anh, biến thành người anh độc chiếm---

Giản giới: Một tiểu bạch thỏ làm phản đưng vào ổ sói gặp trúng chó sói hung bạo, bắt đầu đủ loại áp đảo khi đêm đến, kiểm soát, chăm sóc hay dạy bảo, ngọt ngào sống động... kết quả mấy ngày mấy đêm không thể rời được cuộc sống trên giường..

Thể loại: Cung chiều văn, tổng giám đốc, phúc hắc, bé cưng, hào môn thế gia...

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tôi không có khẩu vị nặng như vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bước chân Cố An Hảo không yên ổn đi từ trong toilet ra, lại đụng vào một bóng người cao lớn.

Đầu cô choáng váng, lỗ mũi truyền đến mùi hương thơm mát, không hiểu sao cô không thể không chế nổi ý thức của bản thân, theo bản năng dính chặt lấy anh.

Cánh tay người đàn ông không hề lưu tình đẩy cô ra, cô lại leo lên người anh, dang đôi môi ngọt ngào của mình hôn lên.

Người đàn ông cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng không bình thường trên người cô, có thể nhìn ra được cô ăn phải thứ gì đó không nên ăn, rõ ràng nên đẩy ra nhưng cô gái nhỏ trong lòng cực kì không tốt, dùng kĩ thuật hôn vụng về của mình gặm tới gặm lui trên môi anh, răng nanh sắp cắn hỏng môi anh vẫn không biết.

Đối với kĩ thuật ngây ngô như vậy, đột nhiên anh dùng tay đỡ lấy gáy cô, nụ hôn này sâu sắc hơn, cực kì có tính xâm lược truy đuổi đầu lưỡi của cô.

Lúc đang cao trào ái muội thì trong túi áo của An Hảo đột nhiên rơi ra một tấm thẻ học sinh.

Đôi mắt đen bóng của người đàn ông nhìn thoáng qua nội dung trên tấm thẻ, nháy mắt như gặp phải sét đánh, trực tiếp đẩy cô ra.

Cố An Hảo, mười chín tuổi, học sinh năm ba trường phổ thông A.

An Hảo không hiểu sao đột nhiên mình bị đẩy ra, đang muốn nhào lên lần nữa thì bàn tay người đàn ông kia kiên quyết giữ một khoảng cách với cô.

Đồng thời An Hảo không hiểu sao cảm thấy mùi rượu trong người đột nhiên bốc lên cồn cào, cả người đỏ về phía trước ọe một tiếng nôn ra.

“Oẹ...”

Cố gắng chịu đựng hoa mắt chóng mặt, cô cảm thấy trong bụng nóng rất nháy mắt thoải mái hơn nhiều.

Miền cường mờ mắt ra, cúi đầu xuống liền nhìn thấy một đôi giày da màu đen thủ công cao cấp, rất không may bị cô nôn bắn.

Lại nhìn lên ống quần nam chất vải tốt, vừa nhìn là biết giá hàng xa xỉ, dưới góc quần bị cô nôn ra không may mắn thoát nạn.

Theo bản năng cô cảm nhận được người đàn ông có đôi chân thon dài này nhất định có dáng người rất tốt, lại nhìn lên trên, áo sơ mi đen trắng càng làm tôn lên dáng người của người đàn ông này.

Nháy mắt lại nhìn thấy được đôi mắt lạnh băng và mi tâm nhú chặt của người đàn ông này, cồn rượu trong người An Hảo lập tức tỉnh táo phân nửa, không ngừng nói gật đầu nói lời áy náy.

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi không cố ý!”

Người đàn ông không có biểu cảm gì nhếch môi, góc quần và giày bị dính bẩn khiến cho anh không có cách nào nhắc chân đi được.

Hiển nhiên anh có tu dưỡng vô cùng tốt, nhìn cô là học sinh, cuối cùng vẫn nhìn cô là cô nhóc say rượu mơ hồ nên chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái sau đó

liền xoay người đi.

An Hảo trong lúc hoảng hốt nhớ tới nụ hôn kiều diễm vừa nãy, vội vàng vươn tay giữ chặt tay anh: “Chờ một chút!”

Người đàn ông dừng lại, nghiêng đầu nhìn hai tay cô đang gắt gao giữ chặt tay anh, trong mắt dù có tu dưỡng tốt cũng không nhịn được hiện lên sự chán ghét, âm thanh lạnh lẽo như thời tiết cuối thu thấm vào lòng người: “Buông tay ra.”

Nhưng mà cả người An Hảo không chút sức lực dựa hết lên tay anh, cảm giác cả người mình ngày càng nóng lên.

Cô theo bản năng sờ tay anh: “Tiền sinh, có thể tôi bị bỏ thuốc rồi, thuốc, anh có thể... ợ...”

Cô còn chưa nói xong thì gương mặt bình tĩnh của người đàn ông cũng tái mét rồi.

Từ từ cúi đầu nhìn áo sơ mi của mình bị cô gái kia ôm đầy vết bẩn, khuôn mặt tuấn tú dần biến từ xanh sang đen...

Anh còn chưa kịp nói thì đôi mắt An Hảo tối sầm, vô lực ngã nhào vào ngực anh.

...

Đau đầu.

An Hảo nâng tay lên, chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ tung ra vậy.

Mở đôi mắt đầy sương mù ra, bởi vì ánh sáng quá mạnh liền vội vàng lấy tay che mắt, sau đó từ từ tách ngón tay ra để thích ứng với ánh sáng mới phát hiện vậy mà cô lại đang ngủ trong một căn phòng xa hoa sạch sẽ.

Khóe mắt liếc nhìn đôi tay trống không của mình, nháy mắt cô cảm thấy lạnh sau lưng, mạnh mẽ ngồi dậy.

Cúi đầu xốc chăn lên lại nhìn thấy trên người chỉ còn chiếc áo ngực và quần sịp màu trắng mà thôi.

Đầu đau muốn chết nhưng nháy mắt tỉnh táo hẳn. Cố gắng nhớ tới những chuyện đã xảy ra đêm qua nhưng làm cách nào cũng không nhớ nổi.

Lờ mờ nhớ tới người đàn ông xa lạ, cô nồn lên người anh ta, cuối cùng... cô trực tiếp ngã vào lòng người ta rồi...

Gương mặt của An Hảo căng lên, phản ứng đầu tiên là may mà người đàn ông kia không ném cô xuống đường cái, phản ứng thứ hai chính là về mặt hốt hoảng ôm chần, ánh mắt lo sợ nhìn xung quanh căn phòng.

*** nó! Không phải là nồn lên người anh ta sao? Không đến mức vì một bộ quần áo mà mang cô đến khách sạn chiếm đoạt để bồi thường chứ?

Vừa chửi bậy trong lòng bỗng nhiên nghe thấy cửa phòng mở ra, hình như là cửa phòng ngủ khác.

Đi tới là bóng dáng mà cô khắc sâu, An Hảo trực tiếp nhìn khuôn mặt người đàn ông kia, nhận ra anh là người đàn ông tối qua, vội vàng vươn tay từ trong chăn ra chỉ vào anh, đang muốn mở miệng mắng nhưng đột nhiên nhìn thấy trên người anh chỉ mặc mỗi chiếc áo tắm.

Cô lại cúi đầu nhìn bộ nội y trên người mình, lại càng phần hận nghiêng răng mắng to: “Vô sỉ! Cầm. Thú!”

Tả Hàn Thành vừa từ căn phòng khác đi ra liền dừng chân, giống như lúc này mới chú ý cô gái vừa tỉnh dậy.

Anh nhận nhặt liếc cô một cái liền trực tiếp đi qua chiếc giường lớn trắng tinh trong phòng đi tới ghế sofa cạnh bàn trà trước cửa sổ, cầm lấy văn kiện bắt đầu đọc.

Mỗi động tác, tư thế của người đàn ông đều đẹp như thế, An Hảo lấy lại tinh thần ôm chần nói: “Sao anh có thể làm vậy cơ chứ? Tôi vừa thất tình lại say rượu mới gây họa, sao anh có thể đối với tôi như vậy? Anh quá đáng...”

Tả Hàn Thành nhìn văn kiện, đột nhiên nghe thấy cô gái ôm chần ngồi trên giường như quý gào khóc, nghe chẳng hiểu gì liền nhíu mày.

Vừa quay đầu nhìn cô, рот cuộc mở miệng, âm thanh lãnh lùng mà xa cách: “Ai cùng cô say rượu làm loạn? Tôi còn chưa đến mức đối bụng ăn quàng.”

Dứt lời anh liếc cái thẻ sinh viên cùng đám tóc xoắn giả trên tủ đầu giường: “Càng không có khẩu vị nặng như vậy.”

“...”

An Hảo ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thấy anh nhướn mày, hiển nhiên từ chối cho ý kiến đối với sự oán giận của cô.

Ánh mắt anh chỉ dừng lại chỗ cô một chút liền rời đi, sau đó đặt văn kiện trong tay xuống.

“Tối qua cô không chỉ nồn vào quần áo của tôi mà quần áo của cô cũng dính đầy vết ố, quần áo là nhân viên khách sạn cởi giúp cô.”

An Hào thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy câu tiếp theo của anh, sắc mặt đen lại.

“Tôi không có thói quen dọn đồ bẩn cho nên tuyệt đối sẽ không chạm vào cô, đừng có dán vàng lên mặt mình.”

**** kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tuổi còn nhỏ không lo học cho giỏi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cứng rắn nhìn xuống dùng khí muốn dùng đầu gối đánh bại người đàn ông kia.

Dù sao cũng nhớ rõ tối qua mình làm bẩn quần áo nhà người ta, anh không ném cô ra ngoài mà ngược lại thuê phòng cho cô, đối với một người không quen biết thì xem như đủ nhân nghĩa rồi.

Dù người đàn ông này thật sự lạnh nhạt thích sạch sẽ đến mức đáng đánh đòn nhưng mà cô vẫn nhìn.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên.

Tà Hàn Thành nhìn thoáng qua báo hiệu trên màn hình điện thoại, mặt không đổi sắc cầm lấy điện thoại sang phòng bên cạnh nghe.

Bóng dáng của anh biến mất trước mắt, An Hào mới có tâm tư nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua.

Nam thân cô vùng trộm thích nhiều năm đã đính hôn, nhất thời bị phần đau lòng mà kéo lấy chị em tốt của mình đến bar Hoan Mị uống say mềm..

Kết quả bỗng nhiên nhận được điện thoại của Cố Thi Thi, nói muốn có thứ gì đó giao cho cô.

Chuyện liên quan đến nam thân của cô, An Hào lại say đến mơ màng rồi, không kịp suy xét đến độ chân thật trong lời nói đó liền nhanh chóng đến địa điểm hẹn cùng Cố Thi Thi, bar Dạ Yến thành phố A.

Kết quả sau khi tới, Cố Thi Thi ghét bỏ cô đầy mùi rượu, ép cô uống một ly nước trái cây sau đó tìm lý do muốn đi toilet.

An Hào chờ cô ta rất lâu vẫn không thấy trở lại, đành lung lay đi tìm Cố Thi Thi ở toilet, kết quả...

Kết quả sau này xảy ra chuyện gì... Chút ấn tượng mơ hồ nhưng không hề rõ ràng.

Nhưng người đàn ông kia không phát sinh chuyện gì với cô thì tốt rồi.

Nếu không cô sẽ xé xác Cố Thi Thi, Ở Cố gia nhiều năm bị bắt nạt bao nhiêu năm, thậm chí ngay cả loại thủ đoạn xấu xa như vậy cũng dùng tới.

Cô hối hận tối qua mình uống quá nhiều rượu, suýt chút nữa thì gặp chuyện không may.

An Hào giờ tay tím tím, lại ảo não bực chán đứng dậy nhưng không tìm thấy quần áo trên người mình.

Nghĩ tới quần áo tối qua bị nôn bẩn, có lẽ đã bị người đàn ông thích sạch sẽ kia ném mất rồi, đành vào phòng tắm tắm trước, sau đó mặc áo tắm treo trên tường vội vàng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng tắm liền nghe thấy ngoài cửa phòng có tiếng động, cô nghi hoặc nhìn ra cửa.

Bỗng nhiên cửa phòng âm một tiếng, tiếng vang rất lớn, là bị người bên ngoài dùng sức đẩy ra, sau đó chỉ thấy Cố Thi Thi mang theo mẹ cô ta là Cố phu nhân, còn có mấy chú thím Cố gia vọt vào.

“Cố An Hào, mày là cái đồ không biết xấu hổ.”

“Tuổi còn nhỏ không lo học cho giỏi, trung học còn chưa tốt nghiệp vậy mà đã chạy đi thuê phòng với đàn ông. Thuê phòng làm tình một đêm.”

An Hào vì say rượu mà đầu vẫn rất đau, thấy đám người Cố gia xông tới, miệng đầy quở trách, lập tức hiểu được mục đích tối qua Cố Thi Thi bỏ thuốc cô.

Thấy Cố An Hào mặc áo tắm trên người, gương mặt đầy mệt mỏi, giống như vừa lăn lộn với đàn ông sau đó đi tắm rửa.

Cố phu nhân và mấy chú thím Cố gia đều dùng biểu tình cực kì ngạc nhiên nhìn kĩ từ đầu đến chân cô.

Chú hai của An Hảo là người duy nhất đứng ra thay cô nói chuyện khi người Cố gia cự tuyệt nhận nuôi cô.

Mà lúc này ông ta lại vô cùng đau đớn chỉ cô: “An Hảo, cháu-cái đứa bé này, từ bé thân thể đáng thương đã đành, năm năm trước ba cháu đồng ý đón cháu về nhà cũng không định nhận nuôi một cô nhóc không biết xấu hổ như cháu. Mặt mũi Cố gia thật sự bị cháu làm cho mất hết rồi.”

Cố Thi Thi ở bên cạnh phụ họa: “Chú hai, đêm qua cháu thấy Cố An Hảo cùng một người đàn ông ở ngoài đường anh em em, liền biết cô ta nhất định làm chuyện không sạch sẽ ở bên ngoài, quả nhiên bị cháu bắt được rồi.”

“Mấy ngày cả trung học còn chưa tốt nghiệp, cả ngày mù quáng ở cùng đám côn đồ ngoài xã hội, thật sự là không biết xấu hổ.”

“Sao Cố gia có đứa bé như mày... Lúc trước không nên để Thiên Minh đón mày về. Tốt xấu gì cũng là con gái thị trường, đừng là dọa người mà.”

Cố Thi Thi chen miệng vào: “Làm gì có chuyện có chuyện ba cháu muốn đón nó về? Mẹ nó là đàn bà không biết xấu hổ quyến rũ ba cháu còn chưa tính, còn vụng trộm sinh hạ đứa con gái như thế, lúc trước căn bản ba cháu không có ý định nhận nó.”

“Nếu không phải mẹ nó chạy đến Cố gia âm ỉ cuối cùng còn chết ngay cầu thang nhà chúng ta, dùng cái chết bức Cố gia nhận đứa con riêng này về thì Cố An Hảo nó sao có thể bước vào cửa Cố gia chúng ta.”

Những lời nói khó nghe như thế, An Hảo đã quen từ lâu, gương mặt không hề có chút gì là tổn thương.

Tối qua cô uống nhiều, nhất thời nào bị chập mới có thể tin tưởng chuyện ma quỷ của Cố Thi Thi mà đến bar Dạ Yến tìm cô ta.

May mà lúc trước cô uống quá nhiều, cho nên trong bụng không chứa được nhiều thứ khác, uống xong ly nước trái cây không bao lâu đã nôn ra hết, được tính của thuốc cũng không nhiều.

Nhưng nghĩ đến Cố Thi Thi vì muốn hoàn toàn đuổi được cô ra khỏi Cố gia mà dùng thủ đoạn ti tiện táng tận lương tâm như vậy.

Bỏ thuốc cô, để cô ở trong quán bar vì được tính của thuốc mà không biết người đàn ông nào hoặc là bị cô ta sắp xếp cho người đàn ông nào ra ngoài thuê phòng đúng không?

Sau đó, một màn hiện tại là Cố Thi Thi đã sắp xếp xong, tính toán mang người Cố gia tới sau đó hoàn toàn đuổi Cố An Hảo cô ra khỏi Cố gia.

Trước kia An Hảo chưa từng có cảm giác đắc tội người khác lại đáng sợ đến mức này.

Dù cho hàng năm vào tết âm lịch ngay cả chiếc bánh chèo và bánh trôi cô cũng không kịp ăn, chỉ ăn canh thừa cơm nguội.

Dù cho cô mãi mãi bị bài xích ở bên ngoài đám người kia, dù cho chỉ cần cô trở về Cố gia thì Cố phu nhân sẽ dùng ánh mắt xem thường và châm chọc cô.

Dù cho Cố Thi Thi mặc chán quần áo và túi cũ rồi ném vào thùng rác cũng không muốn cho cô dính tí ưu đãi nào.

Dù cho cô vừa đến Cố gia được hai năm bị Cố phu nhân và Cố Thi Thi đánh không nhiều thì ít, đã từng bị thương bao nhiêu chỗ trên người...

“Chú hai, chú ba, hai người xem nó mà xem, ngay cả một câu giải thích cũng không có. Nhất định tên đàn ông xấu xa thuê phòng cùng nó đang trốn ở đây.”

Bỗng nhiên Cố Thi Thi đi tới, đưa tay muốn đẩy An Hảo ra, kết quả phát hiện An Hảo vẫn thẳng người đứng đó, không hề đẩy được cô ra, lại càng tức giận muốn tát cô một cái.

An Hảo đưa tay ngăn cô ta, sau đó đẩy ra: “Cố Thi Thi, ai đúng ai sai trong chuyện này chính cô rõ ràng nhất. Bớt dùng phương thức bỉ ổi đó để đối phó tôi đi.”

Mất thấy Cố Thi Thi bị đẩy cả người lao đảo, Cố phu nhân tiến lên đỡ lấy con gái, sau đó quay đầu mắng: “Mày dám ra tay Người Cố gia chúng tao cho mày ăn mày mặc, nuôi mày, có còn thiên lý không vậy?”

An Hảo cười, biết tất cả kế hoạch không chỉ có mình Cố Thi Thi, nhất định Cố phu nhân cũng có phần.

Nếu bọn họ muốn bày ra, hiện tại chứng cứ cũng đặt trước mặt bọn họ, An Hảo cũng chẳng thêm giải thích, chỉ không cho là đúng cười nói: “Bà cứ thử mà xem, nếu bức tôi muốn ra tay với Cố Thi Thi, hiện tại cô ta đã đụng đầu vào tường máu chảy đầu rơi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vạ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Người đàn ông này, có lai lịch không bình thường!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Mày!”

Cố phu nhân biết, mấy năm nay, nha đầu An Hảo này học Taekwondo, hiện tại cô cũng rất ít khi quay về nhà, cho nên đã rất lâu rồi không tìm cô gây phiền toái được, giờ phút này, khi nhìn thấy bộ dạng không sợ trời, không sợ đất này của An Hảo, liền giận đến cắn răng nghiêng lợi.

“Tuổi còn nhỏ, ngay cả cấp ba cũng chưa tốt nghiệp, đã ra ngoài mướn phòng với đàn ông, bị đàn ông chà đạp lại còn phách lối như thế, thật là không biết xấu hổ! Chỉ nói chuyện với mày thôi tao cũng thấy ghê tởm!”

Bỗng nhiên, Cố Thi Thi giơ ngón tay lên chỉ cô:

“Suýt chút nữa tao đã quên, Cố An Hảo, mày cũng có bản lĩnh nhỉ, đã mướn phòng cùng người đàn ông khác, lại còn là khách sạn mắc như vậy! Tiền phòng là mày trả chứ gì? Tiền của mày không phải là tiền của Cố gia sao? Mày cầm tiền của Cố gia chúng ta, ra ngoài ăn chơi trác táng với người đàn ông khác, mày không biết xấu hổ à?”

Thật sự, hiện tại An Hảo cũng không biết mình đang ở khách sạn nào.

Vừa rồi tỉnh lại quá kinh ngạc, quá hốt hoảng, chỉ cảm thấy căn phòng này rất lớn, thậm chí có hai ba gian, trông có vẻ là khách sạn năm, sáu sao trở lên.

Nghe Cố Thi Thi nói vậy, cô cúi đầu nhìn Logo khách sạn được thêu bằng kim tuyến trên áo choàng, sau khi xem xong ngay cả bản thân cũng có chút kinh ngạc.

Người đàn ông vừa rồi, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lại dẫn cô đến một khách sạn cao cấp như vậy?

Thấy biểu cảm ngạc nhiên của An Hảo, Cố Thi Thi tiến lên lập tức đẩy cô ra.

An Hảo nhất thời không phòng bị, bị đẩy lui về sau một bước, ngược mắt lên đã thấy Cố Thi Thi nghênh ngang đi vào trong.

“Đề tao xem chút, rốt cuộc người đàn ông tồi qua ngủ cùng mày là ai!”

An Hảo không làm chuyện trái lương tâm, dĩ nhiên không khẩn trương.

Chẳng qua, khi nghĩ đến người đàn ông vừa rồi, cô cảm thấy khi làm liên lụy đến người khác như thế, dường như không tốt lắm, vội vàng tiến lên níu cổ tay cô ta lại.

“Sao hả? Sợ rồi à?”

Cố Thi Thi cười lạnh hất tay cô ra: “Trái lại, tao rất muốn nhìn xem tồi qua mày đã tìm một con hàng thế nào để trải qua tình một đêm! Tao nhớ lúc tao nhìn từ xa, vóc người của tên đàn ông kia cũng không tệ đâu!”

Vừa nói, Cố Thi Thi vừa giảm thấp âm điệu, dùng giọng chỉ có An Hảo và cô ta nghe được: “Món quà lớn tao tặng thế nào hả? Tối hôm qua rất hưởng thụ phải không?”

An Hảo hoàn toàn không phản ứng với những lời nói khích của cô ta.

Cố Thi Thi thấy đáng vẻ không căng thẳng, không e ngại của cô, cùng với ánh mắt bừng bình, không phục kia, liền tức giận nói: “Cố An Hảo, mày dám trêu tao? Có bản lĩnh mày đừng chỉ dùng ánh mắt! Thử đánh tao một cái xem! Đề coi ba có còn cho mày ở lại Cố gia không!”

An Hảo nắm chắc quả đấm, biết rõ Cố Thi Thi đang khích mình, có lẽ hiện tại cô ta đã hận không thể tự tay xé cô ra.

Cửa phòng ngủ phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng “Cạch —— “ nhỏ.

Sắc mặt An Hảo cứng đờ, quay đầu lại khiếp sợ nhìn người đàn ông kia đi ra.

Cố Thi Thi nghe thấy tiếng mở cửa, mặt lại đầy sự hưng phấn.

Kết quả, khi nhìn thấy bóng người cao lớn đi ra từ cửa.

Người đàn ông kia, không có vẻ côn đồ, thô bỉ như những tên trong quán bar mà cô ta tưởng tượng, trái lại, anh tuấn như thần, ngũ quan tinh xảo giống như thần thượng cổ tự tay điêu khắc ra, cực kỳ hoàn mỹ, thần thái lạnh nhạt cứ thế xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Cố Thi Thi hoàn toàn đàn mất ra, không dám tin nhìn người đàn ông đẹp đến không còn từ nào để diễn tả trước mặt, lại nhìn áo choàng tắm trên người

anh, sau đó đảo mắt nhìn áo choàng tắm trên người An Hào, trái tim nhỏ bé này lập tức vỡ tan tành.

“Anh...Anh là ai?”

Vốn dĩ muốn mở miệng mắng người, cuối cùng, cứng nhắc chuyển thành sự khách sáo, thật sự khí chất của người đàn ông này quá không bình thường.

An Hào ngậy ngốc nhìn người đàn ông kia, trong lúc nhất thời không phản ứng được gì.

Sao anh ta lại đi ra? Sao anh ta lại đi ra chứ?

Vốn dĩ, chỉ cần cô có thể đuổi hết đám người Cố gia đi trước, không để họ phát hiện ra sự tồn tại của anh, tránh để liên lụy đến người ngoài cuộc như anh, thế nhưng sao anh lại đi ra chứ!

Tà Hàn Thành nhận được điện thoại của trợ lý, đang nói chuyện công việc, bỗng nhiên nghe được động tĩnh ngoài cửa, còn có giọng người hùng hồ âm ỉ, liền cúp điện thoại.

Vốn dĩ, anh không có tâm trạng nghe chuyện nhà lộn xộn của họ, nhưng vì trong lúc nhất thời tự giam mình trong phòng, trùng hợp nghe rõ ràng nội dung của câu chuyện.

Còn tưởng rằng là một tuồng kịch gia đình máu chó gì đấy, thế nhưng Cố An Hào kia bị đám người đó sỉ nhục hồi lâu vẫn không nói một câu giải thích.

Cho dù, Tà Hàn Thành không có hứng thú với những chuyện như thế, cũng dễ dàng nghe ra được tiểu nha đầu này đã bị họ gài bẫy.

Biết rõ như vậy, nhưng từ đầu đến cuối Cố An Hào lại không hề phản bác một câu, cũng không giải thích bất cứ điều gì.

Không ngờ rằng, một cô gái nhỏ lại bị người nhà ức hiếp đến thế này, thậm chí, còn là một học sinh trung học, lại có thể bình ổn như vậy...

Sau khi đi ra, đối mặt với tầm mắt của An Hào, lại cảm thấy thú vị.

Vừa rồi, khi đối mặt với đám người được gọi là người của Cố gia này, cô luôn mang dáng vẻ không phục tùng, nhưng lúc này khi đưa lưng về phía đám người nhà kia, trên mặt đã lộ ra chút mệt mỏi cùng cảm tức, thế nhưng trong nháy mắt lúc bốn mắt nhìn nhau, cô lại vô cùng lúng túng, dường như hận không thể chui vào kẽ hở nào đó dưới đất, dường như để những chuyện này liên lụy đến một người ngoài như anh, rất có lỗi.

Lúc này, Tà Hàn Thành cũng đang dò xét cô tỉ mỉ, ngay sau đó, ánh mắt lạnh lùng liếc Cố Thi Thi: “Trông tuổi tác cô cũng không lớn, có vẻ vẫn còn là một học sinh, sau khi vào cửa, mở miệng ra liền nói đến tình một đêm, dùng những từ ngữ thô bỉ, cái này chính là thể diện của Cố gia sao?”

Cố Thi Thi hoàn toàn không ngờ đến, người đàn ông vừa mở miệng liền giúp Cố An Hào chế nhạo mình, cho dù người này trông không hề đơn giản, nhưng vẫn không nhịn định mở miệng phản bác: “Anh...”

“Thi Thi!”

Bỗng nhiên, Cố phu nhân đi nhanh đến, cổ tay Cố Thi Thi đẩy cô ta về phía sau, nhỏ giọng nói: “Chuyện không chắc chắn, trước tiên đừng nói bậy bạ.”

Cố Thi Thi khó hiểu đảo mắt nhìn về phía Tà Hàn Thành, do dự, sau đó mới quay đầu trở lại thấp giọng hỏi: “Mẹ, người này là ai?”

Dù sao Cố phu nhân cũng là vợ của Cố thị trưởng, nhiều năm trước đã gặp qua không ít người quyền thế, tuy người đàn ông anh tuấn phi phàm trước mắt này có chút xa lạ, nhưng nhìn một cái đã biết là người có thân phận không bình thường.

Nếu bên trong cậu ta đã nghe được đoạn đối thoại của họ, nhưng vẫn thản nhiên đi ra như thế, hơn nữa, còn không hề có chút kính sợ nào đối với người nhà của Cố thị trưởng như họ, rất hiển nhiên, người đàn ông này có lai lịch không hề đơn giản.

Cố Thi Thi bị kéo đến chỗ cửa, có chút không phục, nhưng bởi vì bị mẹ ngăn nên không thể tiến lên nói chuyện.

Chú hai Cố gia vẫn luôn đứng trước cửa, lúc này đã nhận ra nhân vật trước mắt, ông quay đầu nhỏ giọng lầm bầm: “Sao anh lại thấy người này rất giống Tà Hàn Thành của tập đoàn Thành Lăng nh?”

Chú ba Cố gia cũng cẩn thận dò xét: “Có vẻ thật sự là cậu ta!”

“Mấy năm trước, tập đoàn Thịnh Lăng dời trụ sở chính từ nước Mỹ về Trung Quốc, phát triển mạnh nguồn tài nguyên trong nước, Tà Hàn Thành này là người ngay cả người đứng đầu thương giới trong tỉnh cũng không mời nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Anh là Tả Hàn Thành!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Tài chính, tài nguyên cùng năng lực thúc đẩy thương nghiệp khắp thành phố A đều nằm trong tay cậu ta, người này lại rất ít xuất hiện trước mặt truyền thông, chỉ là mấy tháng trước, trong một buổi tiệc tối thương nhân và chính phủ đàm phán về việc tài trợ đã từng gặp qua cậu ta, xem ra, thật sự là Tả Hàn Thành...”

“Sao An Hảo lại trêu chọc đến một nhân vật như vậy?”

Chú ba Cố gia nghe xong nhú mồm, nhìn về phía Cố phu nhân đang mang sắc mặt nặng nề vì phát hiện sự bất thường.

“Chị dâu, bất kể An Hảo có quan hệ thế nào với người này, nhưng mà vị Tả tiên sinh này tuyệt đối không thể đắc tội, nếu đắc tội với cậu ta, mấy năm tới Cố gia muốn đạt được thành tựu lớn ở thành phố A sợ rằng sẽ phải gặp khó khăn.”

Bọn họ đứng trước cửa, khoảng cách hơi xa, vẫn luôn to nhỏ không biết đang nói gì, An Hảo căn bản không nghe thấy.

Từ đầu đến cuối cô chỉ nhìn chằm chằm người đàn ông đi ra từ bên trong kia, thấy anh thản nhiên nhìn những người trước cửa, lát sau lại hạ tầm mắt nhìn cô: “Con gái của Cố thị trưởng?”

Da mặt An Hảo căng chặt, bắt đầu từ năm năm trước, người khác đều hâm mộ cô trở thành con gái thị trưởng, nhưng chỉ có chính cô biết, thân phận này đối với cô mà nói là sự si nhục lớn cỡ nào.

Cho nên, theo bản năng cô cảm thấy người đàn ông này đang cười nhạo cô, sắc mặt liền khó coi liếc anh: “Phải hay không cũng không có gì khác nhau.”

“Nếu cái nhà này đã khiến cho cô đau khổ như vậy, có muốn thoát khỏi nó không?” Giọng người đàn ông nhàn nhạt mà dễ nghe.

Nghe được hai chữ “thoát khỏi”, còn có những lời xì xào bàn tán sau lưng của những người đó, từ đầu đến cuối cô chưa từng xem họ là người nhà, đã sớm muốn rời đi.

Vì vậy, dường như lập tức cô ngược mắt lên nhìn người đàn ông: “Dĩ nhiên muốn.”

Nói xong ba chữ kia, An Hảo liền bình tĩnh, có muốn hay không thì có liên quan gì đến anh ta.

Tả Hàn Thành khẽ nhướn mày, con ngươi chăm chú nhìn cô: “Cô muốn dùng cách nào để rời đi?”

An Hảo cho rằng, người đàn ông này chỉ thấy cô đáng thương nên mới muốn an ủi chút, cô không suy nghĩ nhiều, liền nhún vai mặt đầy vẻ tùy ý: “Cách nào cũng được, ít nhất không được quá mất mặt.”

“Cô gái ngoan!”

Nào ngờ người đàn ông trước mặt đột nhiên đưa tay ra, sờ đầu cô, trong nháy mắt lúc An Hảo còn đang thất thần, cứ như vậy trực tiếp ôm cô vào trong ngực.

Thân thể An Hảo cứng đờ, không có phòng bị lão đảo ngã vào ngực anh, cảm nhận được cánh tay anh đang đặt trên lưng cô, nắm đầu ngón tay dùng lực, cứ thế ấn cô vào trong ngực.

Giọng nói người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu cô, lạnh nhạt dùng âm điệu đủ để mọi người trong phòng có thể nghe được, nói: “Nếu các vị đều là người nhà của An Hảo, vậy Tả mỗ ở chỗ này cũng sẽ không giấu giếm các vị nữa, vốn dĩ tôi định chờ đến khi cô ấy đủ hai mươi tuổi sẽ cầu hôn, nếu như các người cho rằng như vậy không ổn thỏa, tôi có thể thay đổi quyết định, hôm nay trực tiếp cầu hôn cũng coi như là chịu trách nhiệm với An Hảo.”

Mặt chú hai, chú ba Cố gia lập tức biến sắc.

Cố phu nhân cũng âm thầm nhú mồm.

Sao Cố An Hảo lại dính líu đến một đại nhân vật như vậy, tuy rằng muốn khiến cho cô rời khỏi Cố gia, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng, vốn dĩ đã sắp xếp xong một chỗ chết hoàn hảo như vậy, cuối cùng lại biến thành vòng tay của Tả Hàn Thành.

Tả Hàn Thành này bà ta cũng đã nghe nói đến, là người nổi danh quyền quý của thành phố A, đừng nói là thành phố A, mà toàn tỉnh, thậm chí huyết mạch thương nghiệp của toàn bộ vùng duyên hải trung bộ đều nằm trong tay anh.

Một nhân vật có thể khống chế tình hình phát triển kinh tế của vô số tỉnh, nếu như để cho An Hảo đi theo anh, vậy chẳng phải cuộc sống sau này của Cố An Hảo ngay cả Thi Thi cũng không theo kịp sao?

Một đứa con riêng do tiểu tam sinh ra! Một đứa con gái đẻ tiện không biết xấu hổ! Làm sao xứng!

Người Cố gia tràn đầy khiếp sợ và ghen ghét, mặt An Hảo cũng đầy vẻ kinh ngạc ngược mắt lên, còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy anh thấp giọng hỏi:

“Còn bao lâu mới đủ hai mươi tuổi?”

Đầu óc An Hảo vẫn chưa linh hoạt, có chút mơ hồ nhỏ giọng trả lời: “Còn. . còn năm tháng nữa, sau sinh nhật là đủ hai mươi tuổi...”

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt người đàn ông, theo bản năng cô giải thích: “Lúc học cấp hai, bởi vì một ít chuyện của mẹ tôi và Cố gia, tôi bị buộc phải thôi học một năm, lúc đi học lại, liền lớn hơn các bạn khác một tuổi...”

“Chỉ còn năm tháng, vậy cũng dễ tính.”

Tả Hàn Thành vỗ nhẹ lưng cô: “Vật nhỏ, đi theo tôi, không những sẽ không mất mặt, còn có thể thoát khỏi Cố gia, muốn gả chứ?”

An Hảo không hiểu đột nhiên sao lại có sự thay đổi như vậy, cô tự hỏi, hiện tại trừ cái danh con gái thị trưởng ra, thì còn có cái gì có thể hấp dẫn người khác, nhưng vì mục tiêu trước mắt, cô không nghĩ nhiều nữa.

Dù sao anh ta cũng không lấy được lợi ích gì từ trên người cô, có tệ hơn nữa cũng không tệ bằng tình huống hiện tại.

Chỉ mấy giây đồng hồ, còn chưa suy tính cặn kẽ, cô trực tiếp gật đầu: “Được.”

Dẫu sao cũng chỉ là đứa nhỏ mười chín tuổi, khó trách sẽ hành động theo cảm tính, lúc quay đầu nhìn thấy biểu cảm khiếp sợ của đám người Cố gia, cô liền kiên định gật đầu: “Gả thì gả!”

Ba chữ này cô nói rất vang dội, chú hai chú ba Cố gia mở miệng muốn nói gì đó: “Chờ một chút! An Hảo, cháu không...”

Đúng lúc Tả Hàn Thành cắt đứt lời bọn họ: “Nếu các người không thích cô ấy ở lại Cố gia, tôi sẽ dẫn cô ấy đi, một là để làm thỏa mãn tâm nguyện của các người, hai là tôi có thể ôm mỹ nhân về, nhất cử lưỡng tiện.”

Nhìn thấy lửa giận đang kiềm nén trong mắt Cố phu nhân, mặc dù An Hảo không rõ vì sao bỗng nhiên bà ta lại phát hỏa như vậy, nhưng thâm tâm cô có chút kích động khi sắp được thoát khỏi Cố gia.

“Đúng vậy, các người đặc biệt đến đây bắt tại trận, không phải là muốn ép tôi đi sao? Hiện tại chỉ cần tôi gả cho người khác liền có thể đi, từ nay về sau chính là nước mà Cố gia các người tát ra ngoài, các người không còn bất kỳ trách nhiệm cùng nghĩa vụ nào đối với tôi, như vậy tốt biết bao!”

“Mẹ, sao mẹ lại không nói gì? Mẹ nhìn bộ dáng phách lối của Cố An Hảo kia!” Cố Thi Thi còn chưa hiểu rõ tình huống, đưa tay lay lay cánh tay Cố phu nhân.

Cố phu nhân đau đầu đau mắt trừng Cố Thi Thi, nhỏ giọng nói: “Không phải bảo con đi sắp xếp một tên côn đồ nào đó là được rồi sao? Sao lại đến một nhân vật như thế này? Con nói mẹ phải làm sao? Nếu tiểu tiện nhân này thật sự gả cho người đàn ông đó, đời này mẹ cũng chẳng cười nổi nữa.”

Cố Thi Thi ngu ngơ: “Tuy bộ dạng người đàn ông này không tệ, nhưng cũng không đến nỗi...”

“Không nghe chú hai, chú ba con vừa nói gì sao? Cậu ta là Tả Hàn Thành! Tổng giám đốc đương nhiệm Tả Hàn Thành của tập đoàn quốc tế Thành Lãng!” Cố phu nhân cắn răng nghiêng lợi.

Cố Thi Thi ngẩn ra, thật lâu sau mới hiểu rõ tình huống trước mắt: “Tập đoàn Thành Lãng?”

Tập đoàn Thành Lãng là tập đoàn thuộc loại nhất nhì trong nước, lại còn chiếm vị trí quan trọng trong bản xếp hạng của tạp chí Forbes* (Forbes là công ty xuất bản và truyền thông của Mỹ. Sản phẩm xuất bản nổi tiếng nhất của nó là tạp chí “Forbes”, xuất bản hai số mỗi tuần), điều này ngay cả trẻ con cũng biết.

Tổng giám đốc của tập đoàn Thành Lãng! Cái này đại biểu cho điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Không biết gì về anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cố Thi Thi chợt dời mắt nhìn người đàn ông kia.

Bất kể tối qua anh và Cố An Hảo có phát sinh quan hệ với nhau hay không, tuyệt đối không thể để cho Cố An Hảo có cơ hội leo cao như vậy!

Cô ta vội vàng tiến lên: “Chờ chút, tôi nghĩ có phải trong chuyện này có hiểu lầm gì không, dù sao Cố An Hảo cũng là em gái tôi, hôm nay chúng tôi đến

chỉ muốn em ấy cài tà quy chính, không muốn làm đường, anh có thể không biết, An Hào ở trường học không tốt...”

Còn chưa nói hết lời đã tiếp nhận ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông, Cố Thi Thi không khỏi rùng mình, vội vã sửa lời: “Ý tôi là em gái tôi An Hào em ấy...”

“Ở thành phố A, Cố gia cũng là nhân vật có mặt mũi, khuyên các vị chú ý thân phận và lời nói của mình nhiều hơn.”

Tà Hàn Thành sắc mặt hờ hững, thanh âm lãnh đạm: “Nếu làm âm ỉ đến mức này, tôi cũng không thể mặc kệ An Hào bị chụp mũ bản này, nếu An Hào đã đồng ý kết hôn, các vị cũng không cần phải xúm ở chỗ này quơ tay múa chân.”

Anh vỗ nhẹ vai Cố An Hào: “Giấy chứng nhận của em đều mang bên mình chứ?”

An Hào gật đầu, trong lòng nổi lên ngọn lửa hưng phấn: “Đều ở đây.”

Năm năm trước cô bị bắt vào Cố gia, Cố phu nhân sống chết không đồng ý cho tên cô vào hộ tịch Cố gia, chỉ đồng ý tạm thời nhận nuôi cô, cho nên An Hào có hộ khẩu riêng của mình.

Cố phu nhân nhú mày, nói: “Cố An Hào, cô nghĩ kỹ, dù gì cô cũng là con gái Cố gia, tùy tùy tiện tiện gả cho một người xa lạ là chuyện cô nên làm?”

“Không phải các người hy vọng tôi nhanh chóng rời khỏi Cố gia sao? Đừng để ý tôi dùng cách gì!”

An Hào liếc bà ta, nhìn thấy lửa giận trong mắt Cố phu nhân và biểu tình hối tiếc của Cố Thi Thi, trong lòng cực kỳ sáng khoái, mặt đầy anh dũng kéo ống tay áo người đàn ông, nhỏ giọng nói: “Kết hôn thế nào? Chúng ta đi ngay bây giờ!”

Tà Hàn Thành nhìn tiểu nha đầu hoàn toàn không có khái niệm hôn nhân và hành động theo cảm tính bên cạnh, thấy vẻ mặt cố chấp kiên trì kia của cô, nhân nhát nhếch môi: “Cục dân chính.”

...

Mấy ngày sau.

An Hào đã không nhớ ngày đó rốt cuộc mình bị kích động gì mà chỉ vì mấy câu nói giúp mình của người đàn ông kia, là vì đề nghị của anh, càng vì hối tiếc và tức giận trên mặt Cố phu nhân và Cố Thi Thi, cô chuyển từ bị động thành chủ động đến Cục dân chính nhận giấy chứng nhận kết hôn với người đàn ông kia.

Nhìn cuốn sổ đỏ trong tay, cô khò nảo đập đầu lên bàn.

Cô lại gả mình cho một người xa lạ chỉ gặp một lần.

Hơn nữa cô chỉ biết tên anh là Tà Hàn Thành, những thứ khác hoàn toàn không biết gì!

Sau đó anh đi nước ngoài, biến mất bất vô âm tín trước mặt cô, chỉ để lại số điện thoại riêng.

Cô mới 19 tuổi nha! Cứ như vậy mà chôn vùi mình vào một cuộc hôn nhân không biết lý do! Thậm chí cô không biết thân phận chồng mới cưới của mình!

Lỡ như anh là một trùm buôn thuốc phiện thì thế nào? Lỡ như anh là một tên lừa đảo thì thế nào!

A a a a a!

An Hào tiếp tục đập đầu lên bàn, hận không thể đập đến choáng váng!

Một tháng sau.

An Hào đã sắp quên mình từ thân phận một học sinh trung học biến thành ‘học sinh cao trung đã gả làm vợ người ta’.

Cho đến khi cô vui vẻ làm việc nghĩa trong quán bar, kết quả tạo nên đại họa...

...

Phòng họp tầng cao nhất Tập đoàn Thịnh Lãng, không gian yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, mọi người vốn không để ý, tiếp tục nghe báo cáo của bộ phận Kế hoạch.

Đến khi đột nhiên nhìn thấy Tổng giám đốc ngồi ngay phía trước cầm điện thoại trên bàn lên, nhìn người gọi tới, Tà tổng từ trước đến nay rất có nguyên tắc lại phá lệ lần đầu tiên nghe điện thoại trong hội nghị.

“Có chuyện gì?”

“Chào anh, đây là Đồn cảnh sát, xin hỏi anh có phải là người giám hộ của Cố An Hảo không?”

Nghe giọng nam xa lạ nghiêm túc kia, mi vũ (vùng trên hai lông mày) lạnh lùng của Tả Hàn Thành hơi nhú lại: “Làm sao?”

“Là vậy, Cố An Hảo đã thương hai người bạn học của em ấy, gia trưởng đối phương báo án, vì xử lý tranh chấp giữa học sinh, nhất định phải có gia trưởng hai bên, cho nên, mời anh phối hợp công việc của chúng tôi, tới Đồn cảnh sát một chuyến.”

Yên lặng một lát, anh trầm thấp mở miệng: “Đưa cô ấy nghe điện thoại.”

Cảnh sát bên kia điện thoại sừng sốt.

Giọng người đàn ông này lãnh đạm cường thế, rõ ràng không phải giọng ra lệnh, nhưng anh ta lại theo bản năng không dám nói thêm một câu, lập tức đưa điện thoại cho cô gái trước mặt.

An Hảo căn bản không nghĩ tới chú cảnh sát này sẽ gọi điện thoại thật, trong nháy mắt nhận lấy điện thoại, da đầu đã tê dại.

“A lô...”

Xoay người chạy đến ngoài cửa, nhỏ giọng, cô quả thật không biết nói thế nào.

Đánh chết cô cũng không nghĩ tới cô và người được gọi là chồng mới cưới này sẽ nói chuyện điện thoại do cảnh sát làm người trung gian.

Ổn định tâm tình, cô nhắm mắt nói: “Ngày mai anh có thời gian không?”

Trong phòng họp lớn, trên màn hình đang chiếu nội dung kế hoạch quý (ba tháng) quan trọng, Tả Hàn Thành nghe ra giọng nói tiểu nha đầu bên kia không bình thường lắm, nói nhỏ: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi anh nghe cảnh sát nói, anh cũng có thể đoán được. Cố gia căn bản không có ai quan tâm tôi, nhưng nếu không có gia trưởng ra mặt, chuyện này không có cách nào giải quyết được, e là tôi không thể tiếp tục ở lại trường A. Cho nên... Anh có thể... tôi giúp tôi giải quyết vấn đề...”

Cầu một người chỉ gặp một lần đến nơi miễn cảm Đồn cảnh sát! Thậm chí người này là chồng mới cưới của cô!

Đúng là vừa lúng túng vừa nhục nhã mà!

Hiển nhiên anh cũng kinh ngạc, nhưng chỉ trầm tĩnh một lát, trả lời: “Được.”

An Hảo vốn chỉ đánh cược một lần, không nghĩ tới vốn không ôm hy vọng vậy mà được đáp ứng.

Lúc trợ lý đưa văn kiện tới, anh tò ý đứng lên tiếng, sau khi ký văn kiện, mới ý thức vừa rồi mình lại đáp ứng cô vợ bé nhỏ mới cưới của mình một chuyện hoang đường mà quý dị.

Anh trầm mặc hồi lâu, tỏ ý hội nghị tiếp tục, đồng thời hỏi tiểu nha đầu bên kia điện thoại: “Ngày mai lúc nào?”

“Bọn họ nói, trễ nhất là trước chiều mai.”

“Được.”

...

Hai tiếng sau, An Hảo vừa trở lại kí túc xá liền nghe thấy mấy di quản lý ở dưới lầu một nửa che cửa lặng lẽ nói, mơ hồ nghe tên mình, liền chạy tới nghe lén.

“Có nghe nói không? Cố An Hảo đánh hai con trai bảo bối của Hứa gia, hôm nay nó trực tiếp bị dẫn đến đồn cảnh sát!”

“Đứa nhỏ lỗ mãng như vậy mà là con gái của Thị trưởng thành phố Cố Thiên Minh! Lúc ông trời cho đầu thai bị mù mắt sao?”

“Ngược lại cũng kỳ lạ, rõ ràng là con gái Thị trưởng thành phố, sao chưa từng có ai quản nó? Ba năm nay chưa từng thấy gia trưởng nó xuất hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Anh đến thật

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

An Hào chỉ nghe mấy câu liền bịt tai không nghe, xoay người đi thẳng về phòng.

Người Cổ gia hận không thể vạch rõ ranh giới với cô, sao có thể đi quản cô sống chết.

...

Xế chiều hôm sau.

Thật ra An Hào cũng không chắc chắn Tả Hàn Thành có tới hay không, cũng không muốn đến đồn cảnh sát, nên ngồi trong phòng học kéo dài thời gian, kết quả vẫn bị cảnh sát dẫn đi.

Trong đồn cảnh sát, hai nam sinh bị đánh thương kia và ba mẹ bọn họ đều ở đây, còn có Hiệu trưởng trường A.

Ba mẹ Hứa gia là thương nhân đất đai nổi tiếng thành phố A, thân thích trong nhà đều làm chức lớn nước F, quyền cao chức trọng, thương nghiệp và chính trị đều có chút tiếng tăm.

Ngay cả người Cục cảnh sát cũng không dám tùy tiện trêu chọc ông, huống chi là một đồn cảnh sát nhỏ.

“Àiyo, người đánh thương con trai tôi chính là tiểu nha đầu cô?”

Mẹ Hứa lạnh mắt nhìn thấy Cổ An Hào, lúc này liền đứng lên.

“Hứa phu nhân!”

Hiệu trưởng vội vàng tiến lên, mặt mày vui vẻ: “Mọi người cũng biết thân phận ba bạn học Cổ An Hào, Cổ Thị trưởng bận rộn không thể dành thời gian để ý tới chuyện này, cho nên, chuyện này chỉ có thể nể mặt Thị trưởng, không cho cảnh sát tham gia và truy cứu, có vấn đề gì chúng ta âm thầm hóa giải!”

Mẹ Hứa cười nhạt: “Tôi nghe nói trong tài liệu của Cổ An Hào này có viết là ba năm qua, người thân chưa từng xuất hiện, ai biết có phải từ đầu đưa con hoang này đã lừa gạt, giả mạo thân phận con gái của Thị trưởng để bôi đen trường A các người không?”

An Hào lười giải thích với bọn họ, chỉ không nhịn được ngược mắt lên nhìn: “Tôi chính là con hoang, các người có thể làm gì tôi?”

Mẹ Hứa xông tới, ngón tay dùng sức đâm trán An Hào: “Giả mạo con gái Thị trưởng học ở trường A, ai cho cô lá gan lớn như vậy?”

Hai tay An Hào trong ống tay áo đồng phục học sinh nắm chặt thành quyền, chịu đựng xúc động muốn đánh người, không lên tiếng.

Chỉ cần không bắt cô về cầu xin người Cổ gia, cho dù muốn cô ở đây bị những người này khi dễ, cô cũng nhận.

Thấy trong mắt tiểu nha đầu này không có một chút áy náy và ý khuất phục. Lúc này mẹ Hứa giờ hai tay lên muốn đánh cô.

Vừa giờ tay lên, hai cảnh sát đứng bên cạnh cô bỗng nhiên đổi sắc mặt.

Một đám người cũng đột nhiên nhìn ra cửa, sau lưng An Hào truyền tới thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

“Thực tế tư pháp hình sự nước ta, hình như không thường gặp phán quyết vô tội, mấy vị định làm trường hợp đặc biệt?”

Một khác nghe thanh âm kia. Mẹ Hứa sửng sốt, ngược mắt nghi hoặc nhìn người đàn ông đứng trước phòng thẩm vấn kia.

An Hào cũng vì giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người nợ mà theo bản năng chột xoay người, chỉ thấy Tả Hàn Thành sắc mặt bình tĩnh vào cửa, đang khiếp sợ anh lại tới thật, đồng thời nhìn thấy hai cảnh sát tư pháp sau lưng anh, cô lại sửng sờ.

Mẹ Hứa cảm thấy người đàn ông này hơi lạ mắt, đang muốn cao giọng hỏi anh là ai, nhưng sau lưng truyền tới thanh âm tức giận, bà hoảng sợ, không dám trực tiếp hỏi ra.

Quay đầu, nhìn thấy chồng mình kinh ngạc đứng lên đi nhanh tới: “Tả tiên sinh, tại sao ngài ở đây?”

An Hào không hiểu tình hình này, vừa rồi cô còn bị thân hình đàn bà trung niên của phu nhân dùng mảnh đó bao phủ, trên cánh tay căng thẳng, đột nhiên bị kéo đến bên cạnh người đàn ông từ trên trời giáng xuống.

Cúi đầu nhìn tiểu nha đầu mặc đồng phục chống đối, mi tâm tuần tú của Tả Hàn Thành giật giật, chốc lát bình tĩnh nhìn về phía bọn họ.

“Hứa tổng, rất vui gặp ông.”

“Không dám không dám!”

Trong nháy mắt Ba Hứa liền sửa thái độ, khi nhìn thấy Tả Hàn Thành xuất hiện còn kinh ngạc và sợ hãi hơn nhìn thấy Cố Thị trưởng.

Thấy Tả Hàn Thành dùng tư thế bảo vệ An Hào có hoàn toàn không xứng với thân phận của anh ở bên cạnh, lúc này lại hoảng sợ vội hỏi: “Tả tiên sinh, đây... đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ giữa ngài và Cố... nữ sinh này có quan hệ gì?”

Một tay Tả Hàn Thanh khoác lên vai An Hào, thân hình An Hào lập tức cứng đờ, nhưng nhất thời không dám lơ đãng, chỉ len lén ngược mắt nhìn một bên mặt của người đàn ông.

Anh đến thật.

Thật ra nghiêm túc mà nói, cô và anh cũng xem như là người xa lạ, anh tới, đầu tiên là cô kinh ngạc, hơn nữa còn có cảm kích.

“Không phải muốn gặp gia trưởng của Cố An Hào sao?” Thanh âm Tả Hàn Thành lãnh đạm.

Lúc này Hiệu trưởng rốt cuộc tỉnh ngộ, thành phố A lớn như vậy, còn có mấy người họ Tả sẽ được chào đón cẩn thận như thế?

Lúc này liền biết, người đàn ông khí thế bất phàm trước mắt chính là nhân vật khó chọc nhất thành phố A trong truyền thuyết.

Ý thức được điểm này, Hiệu trưởng cũng vội vàng tiến lên: “Chẳng lẽ Tả tiên sinh là người giám hộ bạn học Cố An Hào?”

An Hào lúc này đã hóa đá, cảm nhận được tầm mắt người đàn ông bên cạnh nhàn nhạt lướt qua, da đầu tê dại, không lên tiếng.

Sau đó, nghe trong giọng nói bình tĩnh của anh mang theo chút cười giễu cợt: “Có thể nói vậy.”

Chồng mới cưới cũng được xem là một trong người giám hộ, dĩ nhiên có thể nói như vậy.

An Hào mơ hồ, Tả tiên sinh gì? Tả tiên sinh là nhân vật thế nào? Một tháng trước cô mơ hồ gả cho ai?

Nghe câu trả lời, chân ba Hứa lại mềm nhũn, đang muốn tiến lên nói vài lời khen, nhưng nghe thấy câu kế tiếp của Tả Hàn Thành, bước chân liền cứng đờ.

“Nếu các vì nhằm vào sự việc An Hào đã thương người mà đi đường tắt tư pháp, bây giờ có thể giám định kết quả thương tích người bị thương không? Bị thương nhẹ? Trọng thương? Sắp chết?”

Sắc mặt mẹ Hứa trắng bệch, thật ra hai đứa con trai của bà cũng không bị nặng như vậy.

Lúc ấy bọn họ nhờ người quen trong bệnh viện in kết quả giám định trọng thương, vốn định cho nhà đầu này một bài học.

Nhưng khi nhìn thấy chồng mình vừa khách sáo vừa khiếp sợ Tả tiên sinh này, nhất thời không dám lấy tờ giám định ra, sợ thật sự bị vạch trần.

An Hào nghe ra được một chút, chẳng lẽ sở dĩ Tả Hàn Thành đến trễ là do trước khi tới đi điều tra ngọn nguồn người chuyện này?

Cô trực tiếp quay đầu nhỏ giọng hỏi: “Trước khi tới anh đã biết?”

Tả Hàn Thành cúi đầu nhìn cô, mắt đen khê híp: “Tôi không điều tra rõ, làm sao biết suýt chút nữa em làm hại người khác đoạn tử tuyệt tôn?”

Khóe miệng An Hào giật giật.

Đoạn tử tuyệt tôn, anh ta còn ác hơn mình!

Tả Hàn Thành mặc dù không nói lớn, nhưng những người ở trong phòng thẩm vấn đều nghe thấy.

Nghe ra anh vì vừa rồi mẹ Hứa cố ý làm khó An Hào mà không vui, ba Hứa cũng không dám phản bác.

Ba Hứa tiến lên, mặt đầy vui vẻ: “Cái này... Tả tiên sinh, mặc dù nói bọn nhỏ bị thương không nặng lắm, nhưng chúng tôi nghe nói, bạn học Cố An Hào ở trường học ba năm vì phạm không ít chuyện lớn nhỏ, người bị cô ta đánh đâu chỉ hai đứa con trai của chúng tôi, cho nên chúng tôi chỉ muốn cho cô ta một bài học...”

Lúc này An Hào bật thốt lên: “Sao ông không hỏi tại sao con trai ông bị tôi đánh?”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Anh và Cố An Hảo có quan hệ như thế nào?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai con trai Hứa gia nghe Cố An Hảo một mực không giải thích đột nhiên nói vậy, nhảy dựng lên mắng: “Cố An Hảo, chúng tôi chưa từng thấy phụ nữ điên không biết xấu hổ như cô!”

“Bọn họ dẫn Hàn Như đến quán bar chuốc say, muốn cưỡng gian Hàn Như! Tôi mới ra tay đánh bọn họ!” An Hảo nói.

“Hàn Như?” Hiệu trưởng kinh ngạc: “Chính là Hàn Như thành tích đứng đầu lớp 12 đó?”

Con trai lớn Hứa gia vội cướp lời: “Đ***! Cô có muốn kêu Hàn Như tới không, để cô ta đối chất ngay mặt, chúng tôi làm chuyện đó lúc nào!”

Chủ nhiệm đi theo cũng mở miệng: “Vì tôi biết chuyện xảy ra hôm đó, là sinh nhật của Hàn Như, hơn nửa đêm đó trò ấy không ở phòng ngủ, cho nên tôi từng hỏi trò ấy có liên quan hay không, trò ấy nói trò ấy căn bản không biết xảy ra chuyện gì, đêm đó trò ấy phải đến nhà cậu ăn sinh nhật, cho nên không về, căn bản không đến quán bar gì, cũng không đi ra ngoài cùng nam sinh.”

Thấy hai con trai Hứa gia cười đắc ý, An Hảo giận dữ ngược lại cười lên.

“Bạch liên hoa thành tích đứng nhất sao có thể thừa nhận mình đến quán bar uống rượu cùng hai tên côn đồ, sao có thể thừa nhận mình suýt chút nữa bị cưỡng gian? Cô ta còn phải nhận học bổng và giấy khen loại giỏi thi Đại học Thanh Hoa*, thậm chí cử du học.”

(*) Được thành lập ở Bắc Kinh năm 1911.

“Nha đầu chết tiệt này...” Mẹ Hứa không nhịn được muốn mắng cô, bỗng nhiên nhận được tầm mắt lạnh lùng của người đàn ông kia, ngậm miệng lại, nhìn một chút mới nói: “Bất kể như thế nào, cô đánh người chính là không đúng! Phải gánh vác hậu quả!”

“Bà chắc chắn?”

Mặt Tả Hàn Thành không đổi sắc, cười như không cười nhìn bọn họ.

“Bà đừng xen miệng vào!” Ba Hứa nhất thời tức giận quay đầu quát vợ sau lưng: “Còn ngại chưa đủ loạn sao?”

Mẹ Hứa một lòng chỉ muốn che chở con trai, trong đầu căn bản không có lý trí, bị chồng quát, mới thận trọng nhìn Tả tiên sinh kia.

Thấy ánh mắt anh trong veo, có vẻ cường thế, mặc dù người đàn ông này không nói nhiều, vẫn yên lặng xem tình thế.

Khí thế gặp biến không sợ hãi này quá trầm ổn, khiến người khác không có cách nào khinh thường, quả thật không dám xác định rốt cuộc tôn thần từ đâu tới, nhất thời không thể làm gì hơn là nhìn.

Nhưng bà vẫn không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm: “Vậy cũng không thể mặc cho con trai bị đánh uống phí như vậy...”

Tả Hàn Thành về mặt lãnh đạm nói: “Một tiếng trước, cảnh sát của Cục công an thành phố đã đến quán bar điều tra thu hình trong phòng bao đó.”

An Hảo kinh ngạc nhìn anh, anh giơ tay nhận lấy đĩa CD cảnh sát đưa tới, giao cho hai cảnh sát khác trong phòng thẩm vấn.

Mấy phút sau, toàn bộ thay đổi.

Trong máy thu hình, hoàn toàn quay lại cảnh tượng đêm đó.

Đích xác là hai nam sinh kia dẫn Hàn Như đến quán bar uống rượu với nhau, đến khi Hàn Như say ngã lảo đảo trên sofa, hai nam sinh bắt đầu cởi quần áo cô ta.

Lúc Hàn Như tỉnh lại, bắt đầu khóc lớn giữa giữa, bóng người Cố An Hảo xuất hiện trong ống kính.

Hàn Như ngồi dậy ôm chân Cố An Hảo cầu cứu, An Hảo dường như biết tình hình, trực tiếp ra tay đánh hai nam sinh kia.

Đến khi Hàn Như mặc quần áo nghiêng ngã chạy đi, hai nam sinh bị đánh tức giận, đứng lên mắng, không nghe được rốt cuộc mắng cái gì, Cố An Hảo bỗng nhiên đánh hai người bọn họ một trận, đập thẳng nhỏ hai bọn họ, cuối cùng tiêu sái rời đi.

Chân tướng bày ra trước mặt mọi người. Ba mẹ Hứa đều tái mặt.

Ba Hứa thấy Cố An Hảo một mực tựa vào người Tả Hàn Thành, nhìn ra quan hệ của tiểu nha đầu này và Tả Hàn Thành nhất định không bình thường, lại giận không chỗ phát tiết quay đầu tát con trai mình một bạt tai.

“Hai tiểu vương bát đản!”

“Tiểu tử thôi! Sao về nhà không nói thật?”

Thanh âm hùng hăng hỏ hỏ vang lên trong phòng thẩm vấn đồn cảnh sát, Tà Hàn Thành hoàn toàn là đáng vẻ không liên quan, rút về tay ở trên vai An Hào, lơ đãng nói: “Nếu hai đứa trẻ kia đều đã tròn 18, đủ gánh vác trách nhiệm hình sự, vậy tội phi báng...”

“Tà tiên sinh!” Ba Hứa vội vàng vọt tới trước mặt anh giải thích.

“Đây đều là chuyện tốt con trai bắt hiểu nhà chúng tôi làm, bọn nhỏ vẫn chưa hiểu chuyện, Tà tiên sinh nương tay cho, đừng so đo với bọn nhỏ!”

Tà Hàn Thành nhìn An Hào, trán mặt và trên trán cô còn vết đỏ và máu ứ đọng vừa rồi bị mẹ Hứa bóp.

Mặc dù anh không mở miệng, chỉ thấy anh nhìn hai chỗ bị thương trên mặt Cố An Hào, ba Hứa liền hiểu rõ, vội vàng quay qua An Hào gục đầu xin tội.

“Bạn học An Hào, cô đại nhân đại lượng, đừng so đo với hỗn tiểu tử nhà chúng tôi, phiền cô năn nỉ Tà tiên sinh, con trai chúng tôi còn nhỏ, nếu vì chuyện này mà bị ghi tội hoặc tạm giam, vậy đời này coi như phá hủy.”

“Con trai ông sẽ bị hủy, con trai ông là bảo bối!” An Hào hoàn toàn không nể mặt bọn họ: “Chẳng lẽ tôi không phải người? Vừa rồi các người nói tôi thế nào?”

“Bạn học An Hào, tôi ở đây thay mặt hai đứa nhỏ nói xin lỗi cô...”

Nhưng Cố An Hào không nhìn bọn họ, chỉ đảo mắt nhìn Hiệu trưởng và những cảnh sát không dám mở miệng, châm chọc: “Kết thúc náo nhiệt chưa? Tôi có thể đi? Còn bị bắt buộc nghỉ học không?”

Hiệu trưởng lúng túng nói: “Bạn học An Hào, đây là hiểu lầm...”

An Hào liếc ông ta, trực tiếp đảo mắt nhìn Tà Hàn Thành giao quyền phát tiết cho cô, trong lòng cảm thấy rất thống khoái nói: “Nếu bọn họ lựa chọn đi đường tắt gọi cảnh sát trước, vậy thì giao cho cảnh sát là được, xử lý như thế nào là chuyện của bọn họ, tôi mặc kệ.”

Tà Hàn Thành nhìn cô.

Vốn cho là anh sẽ cảm thấy cô chuyện bé xé ra to, quá không thuận theo người nhà, lại nghe anh trầm thấp trả lời: “Được.”

An Hào bất ngờ nhìn anh.

Những người khác đều bị hù dọa mà chặc lưỡi, đường đường Tà Hàn Thành lại nuông chiều một cô gái nhỏ như vậy, anh và Cố gia, hoặc là và Cố An Hào rốt cuộc có quan hệ gì?

Nhưng còn chưa có câu trả lời, Cố An Hào đã bị Tà Hàn Thành kéo đi.

Bãi đậu xe.

An Hào đứng bên xe Bentley, kinh ngạc nhìn chiếc xe trước mắt, lại đảo mắt nhìn bóng người cao ngất kia.

“Lên xe.”

Nghe thanh âm của anh, An Hào mới nhìn chiếc xe trước mắt, mang theo thái độ hoài nghi chỉ chỉ: “Chiếc này?”

Tà Hàn Thành tao nhã nhún mày, không nói gì, ý cũng rất rõ ràng, chẳng lẽ chiếc xe Van bên kia?

An Hào quay đầu nhìn xe Van kia, lại nhìn người đàn ông khí chất bất phàm đó, cho dù cô ngu ngốc mãi không hỏi anh rốt cuộc là ai, cũng nhìn ra được Bentley trước mắt mới phù hợp khí chất của anh, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mở cửa xe ngồi vào ghế cạnh người lái.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thiếu nữ bất lương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong xe rất an tĩnh, đây là lần đầu tiên An Hào chân chính ở cùng anh, lần trước chuyện quá lúng túng hỗn loạn, dẫn đến quan hệ hai người thay đổi không rõ ràng.

Sở dĩ không lái xe rời đi là vì Tà Hàn Thành có một sấp tài liệu, tờ nào cũng có một tấm hình phía trên, là Cố An Hào.

Cố An Hào trong hình tóc ngắn chỉnh tề, chưa uốn tóc, da thịt trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay tinh xảo, trông khôn ngoan điềm tĩnh hơn, đáng vóc tươi đẹp, sạch sẽ là một mỹ nhân bại hoại.

Nhìn lại An Hào ngồi bên cạnh mình, vẫn tóc ngắn tươi đẹp như cũ, trên mặt vì mẹ Hứa đánh mà máu ứ đọng, nhìn vô cùng chật vật.

So với trường hợp hỗn loạn một tháng trước, cô hiện tại mặc đồ này ít ra còn giống một học sinh, chỉ là đồng phục tận lực phản nghịch, trên dưới đều khoe khoang thái độ phản nghịch.

Ném đi bề ngoài đáng thương của cô, Tà Hàn Thành biết, nha đầu này thường xuyên đến quán bar, đội tóc giả lõe loét, mặc quần áo khoa trương mơ màng màng đung vào ngực anh...

Bề ngoài thanh tú trắng nõn của An Hào rõ ràng cho thấy thiếu nữ bất lương!

“Tài liệu của tôi là Hiệu trưởng đưa cho anh?”

Thấy anh xem tài liệu của mình, An Hào hỏi.

Cũng may tài liệu này chỉ trong ba năm cô nhập học, trong đó không có ghi lại việc xấu, cô miễn cưỡng có thể giữ mặt mũi.

Tà Hàn Thành tựa như không có ý trả lời cô, lật tài liệu sau khi cô nhập học, chốc lát để tài liệu kia xuống.

“Muốn đi đâu?” Thanh âm rành mạch dễ nghe của người đàn ông phá vỡ trầm tĩnh trong xe và trấn tĩnh của An Hào.

An Hào lấy lại tinh thần, đảo mắt nhìn gò má của anh, cô không biết thân phận người đàn ông này, nhưng không thể nghi ngờ, anh nhất định không đơn giản.

Vừa rời những cảnh sát đi theo sau đều đeo huy chương và mặc đồng phục chuyên viên của Tổng cục cảnh sát, hữu dụng hơn lính cảnh sát Hứa gia tìm, hơn nữa mỗi người bọn họ đều khách sáo và không dám đặc tội Tà Hàn Thành.

Cô từng gặp rất nhiều người dối trá cúi người gật đầu nịnh nọt Cố Thiên Minh, nhưng chưa từng thấy ai đối đãi người khác như vậy.

“Hôm nay tôi vốn không có ý định làm phiền anh, nhưng mấy cảnh sát kia không bỏ qua, tôi không thể làm gì khác hơn là nói bọn họ tùy tiện gọi một dãy số trong điện thoại tôi, kết quả...”

Nói xong, cô lại len lén nhìn người đàn ông vẫn ổn định ung dung nhìn cô.

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, An Hào không biết tại sao mặt mình nóng lên, xoay mặt đi chỗ khác che giấu tình trạng quần bách: “Tóm lại, cảm ơn anh! Tôi về trường học trước.”

Vừa dứt lời, trong bụng bỗng nhiên vang lên thanh âm làm người ta lúng túng, An Hào cắn môi, vội vàng vươn tay mở cửa xe, muốn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt người đàn ông này.

Tay vừa đặt lên chốt cửa, bỗng nhiên nghe ‘rắc’ một tiếng, cửa xe bị khóa lại.

Cô cứng đờ, quay đầu nhìn Tà Hàn Thành, thấy mặt anh trầm tĩnh, nhưng đã khởi động xe.

Cô sững sờ, không biết phải ở chung với người đàn ông này thế nào, nghe anh hỏi: “Bao lâu không ăn rồi?”

Lúc này mới nhớ tới mình từ chiều qua cho tới nay chưa từng ăn miếng cơm nào, làm hại cô lúng túng trước mặt người đàn ông này, cô thả tay xuống sờ bụng, thành thật trả lời: “Một ngày.”

“Muốn ăn cái gì?”

An Hào thấy anh đã chạy xe vào đường cao tốc, biết bây giờ không thể tùy ý dừng xe nữa, cũng không kiên trì xuống xe.

“Tùy.”

Ý là bây giờ An Hào ăn một chút là được, cho dù là cái bánh bao cũng được.

Có lẽ vì nơi này cách khu vực giàu có và đông đúc nhất trung tâm thành phố không xa, vì vậy Tà Hàn Thành trực tiếp dẫn cô đến một nhà hàng cao cấp tương đối nổi tiếng ở thành phố A.

Khi ăn cơm anh nhận được điện thoại, hình như có người bạn từ nước ngoài tới nóng lòng muốn gặp gỡ anh, sắp xếp hai tiếng sau, An Hào cũng không nghe kỹ, chỉ vội vã ăn, không quấy nhiễu anh.

Sau khi lấp no bụng, An Hào trở lại trong xe, cảm thấy thả lỏng hơn nhiều, hai ngày nay vì bị cảnh sát và Hứa gia gây phiền phức, cô đã không ngủ hai

ngày.

Bây giờ rốt cuộc đã giải quyết tốt đẹp, cô chỉ muốn tìm một cái giường lớn ngủ, càng muốn tránh vấn đề đánh nhau trong quán bar, vì vậy trực tiếp kéo đồng phục che mặt, xem như tránh đối mặt tầm mắt với Tả Hàn Thành.

Không biết xe chạy đến trước cửa trường A lúc nào, khi dừng xe, An Hảo liền tỉnh, mở mắt ra mơ màng nhìn bên ngoài, nghe Tả Hàn Thành nói: “Đi ngủ sớm một chút.”

“À, hôm nay... vẫn là cảm ơn anh.”

An Hảo cũng không biết làm sao mình xuống xe.

Dù sao hôm nay sau khi Tả Hàn Thành xuất hiện, cả người cô liền trở về trạng thái thả lỏng.

Thậm chí cho đến khi chiếc xe kia lái đi, cô còn không biết chồng mới cưới của mình là ai.

Nhưng bất kể là nhân bánh từ đâu rót xuống, cũng tuyệt đối không đập lên đầu cô.

Phỏng đoán chỉ là trùng hợp, anh có người quen bên Cục cảnh sát kia mà thôi.

Vừa đi vào cổng trường liền bị Thần Thần chặn.

Thần Thần là bạn tốt chỉ An Hảo: “An Hảo? Cậu chạy đi đâu? Sắp hù chết mình rồi!”

“Không sao, chuyện đã giải quyết!” An Hảo nhếch môi cười: “Hai cháu trai họ Hứa kia tối nay e là phải quỳ gối rồi, nghĩ lại đúng là hà hê lòng người.”

“Thật sao? Chẳng lẽ cậu về nhà tìm ai...”

Vừa nghe thấy, hưng phấn trên mặt An Hảo liền biến mất: “Không phải cậu không biết, mình chết cũng sẽ không về cầu xin người Cố gia!”

Thần Thần thấy An Hảo vừa nghe đến Cố gia liền tức giận, biểu hiện không thể tùy tiện đụng chạm vảy đó của cô, nhanh chóng dòi đề tài: “Vậy hai ta uống mấy ly chúc mừng đi?”

An Hảo tâm tình tốt, sáng khoái xoay người đi ra ngoài trường: “Đi, mình mời cậu~”

...

Quán bar Hoan Mị là chỗ các cô thường tới, là một nơi An Hảo kiếm thu nhập tốt, mỗi tối bán rượu trong quán, tiền huê hồng rất nhiều.

Hai người trực tiếp bao căn phòng nhỏ, uống đến hơn 10 giờ đêm.

Ông chủ quán bar đột nhiên đi vào, thấy hai cô say rượu nằm trên sofa, lúc này cũng nổi giận.

“Hai bà cô nhỏ, ngày mai là cuối tuần, không phải hai cô không biết thứ sáu bận rộn bao nhiêu, uống nhiều rượu như vậy làm gì? Sao? Tôi 1 này lại định bỏ bê công việc? Không kiếm sống nữa?”

Thần Thần đã say không bò dậy nổi, An Hảo mơ mơ màng màng ngược mắt: “Hôm nay chúng tôi không đi làm, chúng tôi tới tiêu xài!”

“Tiêu cái gì tiêu! Cô mau mang năm chai Lộ Dịch 13 cho khách lớn đi!”

An Hảo vốn say thần trí mơ hồ, nhưng thoáng chốc thẳng người lên, hai mắt tỏa ra ánh vàng rực rỡ, xông lên ôm lấy bắp đùi ông chủ.

“Lộ dịch 13? Năm chai? Thiệt hay giả?”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vào nhầm phòng Tả Hàn Thành

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông chủ quán bar đẩy tay cô ra: “Ừ, hôm nay cô kiếm được nhiều rồi. Các em gái bán rượu khác chỉ mong cô say khướt mà đi thay cô thôi, nếu không phải vì xem cô làm ở nơi này hơn 1 năm thì chuyện tốt như vậy cũng không để cho cô.”

“Được, được, được, tôi đi, lập tức đi.”

Bình An không ngừng gạt đầu, lung lay chạy vào toilet thay đồng phục làm việc ở bar, sau đó lại đội bộ tóc giả xù xì chuẩn bị kiểm một đồng tiền trước khi ngủ rồi lại nói.

Đồ làm việc và tóc giả ở trong quán bar đều là tạo hình và trang phục theo xu hướng hiện nay.

Cái nơi hỗn loạn như quán bar, khẩu vị đàn ông hiện này phần lớn là thích mới mẻ, cô cải trang như vậy có thể tự bảo vệ mình, sẽ không bị bàn tay heo của đám đàn ông kia chiếm tiện nghi.

Đổi quần áo xong liền chạy đi tìm ông chủ hỏi địa chỉ của khách, ông chủ quán thấy cô đi đường lung lay liền cau mày nói: “Nếu không được thì cô đừng đi, cô say thành cái bộ dạng này rồi nhờ may...”

“Không có nhờ may, năm bình Loie XIII. Phần trăm của tôi có 5000, ông xem tôi tính toán rõ ràng như vậy, hiện tại tôi tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào.”

Bình An vừa nói vừa ợ một tiếng, đoạt lấy giấy ghi địa chỉ trong tay ông chủ, trực tiếp làm thủ thế ok với ông ta: “Chờ tôi cầm đồng tiền màu hồng chiến thắng trở về.”

Ông chủ quán bar vỗ trán.

Cô nhóc Cố Bình An kia bình thường nhìn cũng đáng tin lắm. Tuy uống hơi nhiều nhưng từ trước tới nay vẫn luôn giáo hoạt thông minh, cũng không cần lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện gì, trực tiếp vung tay để cho cô nhanh chóng rời đi.

Bình An hăng hái ra ngoài bắt taxi, một đường đi tới khách sạn Weiss, cho dù say mềm không thấy rõ này nọ nhưng vẫn nhớ tới phần trăm chiết khấu.

.....

Khách sạn Weiss là khách sạn số 1, số 2 bảy sao ở thành phố A, chỉ có người chính trị với người có địa vị cao hơn trong giới thượng nhân mới có thể tới.

Bình An xuống taxi, vừa hôn môi vào tờ giấy viết địa chỉ vừa cầm theo năm chai rượu lung lay đi vào.

Trên địa chỉ biết phòng 1608 khách sạn Weiss, cô đi vào thang máy, bàn tay ần ần vài cái, nhắm mắt chịu đựng cơn hoa mắt chóng mặt, ôm rượu kiên nhẫn chờ thang máy tới nơi.

Thang máy dừng ở tầng 6, cửa vừa mở thì cô đã ra ngoài, mở đôi mắt mông lung nhìn số 08 trên đó, rốt cuộc tìm được đến nơi liền nhấn chuông cửa.

Nhấn một hồi mới có người ra mở cửa, Bình An trực tiếp cầm năm chai rượu, cười công thức hóa nói: “Tiên sinh, rượu của ngài.”

“Cố Bình An?”

Đột nhiên nghe thấy người đàn ông trong phòng gọi tên mình, thậm chí giọng nói nâng cao lạnh lùng có chút hoài nghi.

Đôi mắt đầy sương mù của Bình An nháy mắt tỉnh táo lên nhiều lắm, cảm giác say đều bị kinh hãi tỉnh táo vài phần.

Sau đó tập trung nhìn vào, nhìn thấy gương mặt âm trầm của Tả Hàn Thành liền cứng người.

Tả Hàn Thành!

Sao có thể là anh ta đây?

Rõ ràng sau 3h anh đưa cô về trường, còn kiên nhẫn dặn dò cô đi ngủ sớm một chút, so sánh vẻ mặt của cô cực kì nhu thuận vẫy tay chào tạm biệt với anh với vẻ mặt kinh ngạc lúc này khác nhau nhiều lắm.

Đặc biệt là vẻ mặt kia của Bình An, như yêu ma quỷ quái nhìn mà không dám lại gần, trạng điểm đậm, trên đầu đội tóc giả màu vàng xù xì, còn có cách ăn mặc theo trào lưu hư hỏng và đám trang sức nặng, hiển nhiên là em gái chơi bời ở trong bar.

“À, tiên sinh, thật xin lỗi, tôi đi nhầm phòng.”

Bình An nhanh chóng làm bộ như không biết anh lùi ra sau, mang theo năm chai rượu quý xoay người muốn chạy.

“Đứng lại.” Âm thanh nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn vang lên.

Bình An dừng chân, mãi mãi quay đầu hung hăng trừng anh: “Làm gì? Không phải anh chưa bao giờ thấy cách ăn mặc này của tôi, một tháng trước ở quán bar anh cũng đã nhìn rõ ràng...”

“Cầm đồ vào đây.” Tả Hàn Thành nhìn bộ dạng đó của cô, ngay cả gân xanh cũng nhảy lên, âm thanh nghiêm nghị không cho phép kháng cự.

Bình An trừng anh, lại thấy trên cửa là số 608 cũng hiểu mình đi nhầm phòng, phải là 1608 mới đúng.

Nhưng có cần xui xẻo vậy không? Chết không từ tế nên mới gặp phải Tà Hàn Thành.

“Tôi không vào. Ai biết anh muốn như vậy rồi còn thuê phòng với đàn bà. phòng này là tôi đi nhầm, tuyệt đối không quấy rầy chuyện tốt của anh.”

Bình An tùy tiện tìm lý do không muốn quấy rầy trực tiếp chuẩn đi.

Tà Hàn Thành giờ tay xoa mi tâm “Cố Bình An, tôi không muốn nói lời thứ hai, không muốn bị tôi ném về Cố gia thì hiện tại đi vào cho tôi.”

Lúc này Bình An như bị điểm huyết vậy.

Cố gia! Cố gia, người đàn ông này luôn túm chặt tử huyết của cô, đề tiện!

Cực kì không tình nguyện tiêu sái vào cửa, lúc này mới thấy trong phòng có một người nước ngoài, nhìn người nước ngoài mặc tây trắng chỉnh tề, trong tay còn có văn kiện và laptop, hình như cả đêm đang bàn chuyện với Tà Hàn Thành.

Lúc Bình An đi vào, người nước ngoài thấy thế mà Tà tiên sinh lại mang theo một người đàn bà đi vào, liền vội vàng đứng lên, dùng tiếng Trung không quá thành thực nói: “Tà tiên sinh, vị này là...”

“Thật xin lỗi, George Mikan, tạm thời nơi này của tôi có chút chuyện riêng cần giải quyết, hợp đồng hợp tác đa quốc gia ông giao cho trợ lý của tôi trước đi, hoặc là chúng ta hẹn lần khác, hôm nào bàn lại.” Tà Hàn Thành vào phòng khách liền nói.

Bình An không hiểu rõ chuyện hợp tác của bọn anh, nhưng mà người nước ngoài trông cực kì tôn kính và khách khí với anh, trực tiếp thu dọn đồ đạc: “Được, hôm nào chúng ta lại bàn lại, tôi không quấy rầy tiên sinh nữa.”

Lúc này Bình An đang đứng cạnh Tà Hàn Thành nghiêng đầu nhìn người nước ngoài, con mắt xoay tròn, muốn đánh chủ ý đến người nước ngoài, để ông ta ở lâu một chút cho cô mau chóng thoát thân.”

Còn chưa mở miệng thì bỗng nhiên nhận được tầm mắt cảnh cáo của Tà Hàn Thành.

** nó!

Cô còn chưa làm gì thì anh ta đã nhìn ra mưu ma chước quỷ của cô rồi.

Chẳng lẽ người này bước xuống từ cầu vồng bảy màu căn bản không phải là thiên sứ cứu vớt cô mà là khắc tinh của cô sao?

Lúc trước cô mơ hồ gả cho anh, căn bản không đoán được lại gặp được nhân vật như vậy đâu.

Người nước ngoài nhanh chóng thu dọn văn kiện và máy tính, như sợ chậm trễ chuyện tình của Tà Hàn Thành mà làm cho anh không vui.

Mãi đến khi người nước ngoài khách khí nói lời tạm biệt ra cửa, trong phòng chỉ còn Tà Hàn Thành và Cố Bình An, lúc này Bình An mới cảm thấy sự tình có hơi chần chừ, cẩn thận đặt mấy chai rượu xuống, sau đó nghiêng đầu vụng trộm nhìn Tà Hàn Thành.

Miễn cho anh hỏi cô trước, Bình An đánh đòn phủ đầu: “Đã muốn như thế này anh còn chạy tới khách sạn với người ngoài sao? Hiện tại đám người có tiền như các người thật là biến thái...”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Rõ ràng là bạo hành gia đình

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe cô nhóc kia có ý vượt qua điểm mấu chốt, Tà Hàn Thành không thêm để ý đến vấn đề khiêu khích kia, chỉ thờ ơ nhìn cách ăn mặc đặc sắc đến không thể đặc sắc hơn của cô, càng nghĩ thấy được mùi rượu nồng nặc trên người cô.

“Tôi mới đi được 3h liền chạy đi uống rượu rồi?”

An Hảo say đến mức sắp bất tỉnh nhân sự, nếu không phải phần trăm tiền rượu thì sẽ không ra sức chạy đi đưa rượu, lúc này đầu óc vô cùng choáng váng.

Lúc cô giờ tay lên quơ quơ trước mặt mình vừa lắc đầu cực kì kiên định nói: “Không có, không có mà.”

“Là cô đánh giá cao chỉ số thông minh của mình hay là nghĩ rằng khứu giác của tôi không nhạy bén?”

Tả Hàn Thành tiến lên cời đám tóc giả khó coi trên đầu cô, An Hào thấy anh giơ tay lên sợ hãi hét lên, sau đó lùi về sau: “Á, anh đừng có động vào tôi.”

Cô mượn men rượu phát hỏa hét lên với anh: “Tôi uống rượu thì có liên quan gì tới anh? Dù ban ngày anh giúp tôi nhưng không có nghĩa anh có quyền lợi hạn chế cuộc sống của tôi. Hơn nữa hiện tại chỉ ra ngoài đưa rượu thôi, tôi không có...”

An Hào vừa kêu gào vừa lùi ra sau, thật sự say đến mức hồ quên rằng dưới chân mình là mấy chai rượu, lúc này đưa nhau đổ.

Cô kêu rên một tiếng vươn tay muốn bắt thứ gì đó, khoảnh khắc Tả Hàn Thành đưa tay ra đỡ lấy cô thì cô mới thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm giác được Tả Hàn Thành đang cầm cổ tay cô, không chút lưu tình trực tiếp kéo cô vào phòng tắm.

Ý thức của An Hào hỗn loạn, đầu đau muốn chết, thất tha thất thểu đi theo anh vào phòng tắm nhưng không biết mình đang đi đâu.

Vừa muốn quay đầu lại thì đỉnh đầu bị nước dội lên, oa oa kêu to.

“AAAA, Tả Hàn Thành anh làm cái gì vậy? aaaaa.”

Lúc vừa hét chói tai vừa vùng vẫy thì tóc giả trên đầu bị kéo xuống.

Nước lạnh từ vòi hoa sen không hề lưu tình cọ sạch mặt và người cô, An Hào bị nước dội liên kêu rên: “Phù... anh buông ra, á... lạnh, lạnh muốn chết rồi,”

“Áaa, tên xấu xa....”

Cuối cùng An Hào không còn sức lực nữa, cả người ngồi sũng ra trong bồn tắm.

Nước lạnh trên đầu rót cuộc cũng ngừng lại, trang điểm trên mặt nhoe ra, tóc tai lộn xộn dính vào má, hoàn toàn bị nước lạnh này làm cho tỉnh táo.

Cô ỳ ạch khua mắt to đôi mắt đỏ bừng nhìn tên xấu xa ban ngày còn thân sĩ làm cho cô mặt đỏ tai hồng xấu hổ, lúc này lại biến thái đối xử với cô như vậy.

“Tỉnh chưa?”

Nghe thấy âm thanh lãnh đạm của người đàn ông, An Hào ngược mắt lên nhìn vào mắt anh, âm thanh ỳ ạch vừa sợ vừa ghen ngào: “Anh dựa vào đâu mà đối xử với tôi như vậy chứ?”

“Tỉnh rồi thì cời cái đám lộn xộn trên người ra, rửa mặt xong lại ra ngoài.”

Tả Hàn Thành cầm khăn tắm ở bên cạnh ném lên đầu cô, cũng không thèm quay đầu đi ra khỏi phòng tắm.

Hiện tại An Hào đã hoàn toàn tỉnh rượu rồi nhưng đầu đau muốn chết, người đàn ông này dùng phương thức ép người ta tỉnh rượu đúng là không phải là người mà.

Nếu bây giờ Cố An Hào nghe lời anh thì đúng là đầu bị úng nước, mà lúc này cả người ướt nhẹp như vậy, trang điểm trên mặt cũng rửa hết, hoàn toàn không có cách nào ra ngoài gặp người, ngoài trừ rửa sạch thì đúng là không còn cách nào khác.

Cuối cùng chỉ có thể nén giận ở trong phòng tắm tắm rửa, lau khô nước trên người xong quần khăn tắm đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng tắm cô liền hắt hơi hai cái, vừa xoa mũi vừa oán giận ngược mắt lên: “Anh tốt nhất cầu nguyện hôm nay tôi đừng bị cảm, nếu không tôi không đề yễn cho anh đâu.”

“Cố An Hào, trước hết cô nên suy nghĩ giải thích chuyện này với tôi như thế nào đi.” Tả Hàn Thành ném năm chai rượu kia vào thùng rác.

An Hào nghe thấy âm thanh đó, nháy mắt cảm thấy trái tim mỏng manh của mình tan nát rồi.

Vội vàng vọt tới: “***** kiếp, đồ quý như vậy mà ném đi, phí của trời mà, tôi phải về nói thế nào đây...”

Còn chưa nói xong thì nhìn thấy Tả Hàn Thành đang nhìn mình, da mặt An Hào căng lên, hiện tại vấn đề hàng đầu là cô vừa bị người đàn ông này ngược đãi.

Bốn mắt nhìn nhau giương cung bạt kiếm, An Hào nắm chặt nắm đấm, về mặt khí thế đúng là cô không đánh lại anh.

Im lặng ngắn ngủi đi qua, phía trước truyền đến âm thanh của Tả Hàn Thành.

“Nhanh giải thích đi.”

“...”

“Vi sao lại đi bar?”

An Hào trừng mắt với anh: “Hôm nay tôi chỉ nhờ anh giải quyết vấn đề ở cục cảnh sát, vừa nãy anh ngược đãi tôi, tôi không thèm nhắc lại, xem như trả lại ân tình cho anh đấy.”

Nói xong cô xoay người lại định lấy ra năm chai rượu quý, vừa đi vừa nói: “Nhưng mà tôi không tất yếu phải nói với anh chuyện gì, hôm nay đến đây là kết thúc, tôi đi đưa rượu xong còn phải về ngủ.”

Nhưng cô còn chưa đi tới nơi thì Tả Hàn Thành đã đá văng thùng rác bên chân, An Hào còn nghe được tiếng vỡ vụn vang lên, sắc mặt đại biến: “Anh có biết phân biệt phải trái không vậy? Rượu đắt tiền như thế, một chai hơn 1 vạn đấy.”

“Mười chai mười vạn tôi cũng trả được, bớt chuyện đề tài đi, Cố An Hào, cô là học sinh, nhìn bộ dạng hiện tại của cô là cái gì đây?”

“Tôi thế nào không cần anh phải quản.” An Hào xù lông: “Nhiều năm như vậy còn không có ai quản tôi, anh dựa vào đâu mà quản tôi?”

“Cô hỏi tôi dựa vào đâu sao?” Tả Hàn Thành trực tiếp đi về phía cô.

Lúc anh lại gần mình, khí thế của người đàn ông quá mức mạnh mẽ khiến cho An Hào theo bản năng muốn né tránh, liền xoay người muốn bỏ chạy.

Tả Hàn Thành đưa tay giữ cái người khóc lóc om sòm muốn chạy: “Cô mới mười chín tuổi sao lại cam chịu như vậy? Người Cố gia mặc kệ cô, tôi tới quản, từ hôm nay trở đi, cô phải ném hết đám lộn xộn kia đi cho tôi.”

Biết anh đang nhắc tới đám quần áo và tóc giả trong phòng tắm, An Hào tức giận kêu to: “Buông ra, Tả Hàn Thành anh không có tư cách quản tôi.”

“Được thôi.”

Bỗng nhiên anh buông cô ra, lúc An Hào xoay người muốn chạy liền lạnh nhạt nói: “Chuyện chúng ta kết hôn ba cô vẫn chưa biết, sáng mai tôi đưa cô về Cố gia nói cho rõ ràng với ba cô,”

An Hào vừa được tự do, lúc này bước chân liền dừng lại, hơn nửa ngày mới từ từ xoay người nhìn anh: “Anh...”

“Về Cố gia hoặc là ngoan ngoãn nghe lời, tự mình chọn đi...”

Tả Hàn Thành không thèm nhìn cô đang tức giận muốn bùng nổ, chỉ cầm tạp chí thương nhân ở bàn trà, gương mặt không hề dao động, cứ chỉ cực kì tao nhã thoải mái.

An Hào nhất thời kinh ngạc, trừng mắt với anh, hung hăng mà trừng, nhưng vẫn không thể nói gì mà đứng đó không dám đi.

Sớm biết người đàn ông này đối với cô ác liệt như vậy, ngày hôm qua dù đánh chết cô cũng không để cảnh sát gọi điện thoại cho anh.

Đây rõ ràng là bạo lực gia đình mà.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vạ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tả Hàn Thành! Anh là một ông già!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bốn mươi phút sau.

Đứng trước tấm gương to lớn, trên người bị đổi hết bộ quần áo này đến bộ quần áo khác, phần lớn đều là loại phù hợp với thiếu nữ thanh xuân, từ váy vóc sang trọng đến quần áo ngày thường...

Cuối cùng, lúc An Hào buồn bực sắp mất kiên nhẫn, sau khi thử xong bộ quần áo cuối cùng đã có thể giải thoát, đi ra khỏi phòng thử quần áo.

Đứng ngoài cửa phòng thử đồ, nhìn bản thân trong kính, trang phục trên người nữ tính đến nỗi không thể nữ tính thêm được nữa, thật sự tức đến bực phở!

Nhưng nghĩ đến Tả Hàn Thành đang ngồi bên ngoài, cô nhịn xuống cảm giác muốn mắng nhân viên bán hàng một trận, hung hăng trừng mắt nhìn họ mấy lần, lura gặt ngút trời xoay người đi ra ngoài.

Tà Hàn Thành đang ngồi bên ngoài phòng nghỉ, nhìn thấy Cố An Hào đang nổi giận đùng đùng đi ra.

Vốn dĩ, An Hào có bàn tay trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn, trừ lúc trang điểm trong quán bar, ngày thường cô đều để mặt mộc. Mặc dù sở hữu mái tóc ngắn, nhưng mái tóc kia rất mềm mại, có thể nhìn ra được, đôi khi tóc cô dài ra, nhất định sẽ là một đại mỹ nhân.

Mặc trên người một bộ quần áo đơn giản rất phù hợp với học sinh, áo thun tay ngắn màu hồng, bên dưới mặc chiếc váy trắng gần đến đầu gối, dưới chân là một đôi giày thể thao màu trắng, từ trên xuống dưới không có lớp trang điểm đậm cùng các loại trang sức kỳ quái.

Hiện ra vẻ hoạt bát, thanh tú, tràn đầy sức sống. So với vừa rồi giống như mới lột xác.

Chỉ là ánh mắt lại đầy vẻ tức giận cùng không cam lòng, nhìn thấy Tà Hàn Thành có vẻ rất hài lòng với cách ăn mặc này, cô trực tiếp sải bước đi đến trước mặt anh.

“Tôi thay xong rồi, hiện tại có thể đi chưa?”

Tà Hàn Thành biết, ngày thường An Hào ngang bướng, phản nghịch, trừ việc không chịu mặc đồng phục khi ở trường học cùng trang phục quái dị lúc trong quán bar, thì không có gì khác thường, anh biết cô cố ý khiến mình trở nên chúm chím, trở nên buông thả như vậy.

Nhưng sau khi cô tháo xuống hoàn toàn các lớp nguy trang, trước mắt An Hào chỉ thay bộ quần áo phù hợp với lứa tuổi của mình, so với trước kia dường như là hai người khác nhau.

Trông bộ dạng đang phát cáu, cặp mắt đỏ cả lên nhưng vẫn ngấm ngầm chịu đựng đứng trước mặt anh mà lặng lẽ nắm quyền, thậm chí các đốt ngón tay của cô nhóc này đã trắng bệch, từ đầu đến cuối đều dùng hết sức lực, loại ngấm ngầm chịu đựng này khiến cho Tà Hàn Thành khẽ nhíu mày, quay đầu cầm chiếc áo khoác phía sau ghế sofa đi thẳng đến sau lưng cô.

Bởi vì đột nhiên thân thể cảm thấy ấm áp, An Hào thất thần giây lát, cả người đã bị Tà Hàn Thành kéo ra cửa.

Hiện tại là tháng mười một, mặc dù thành phố A là thành thị ở giữa vùng duyên hải, nhưng nhiệt độ ban đêm cũng thật sự rất thấp, mới ra cửa An Hào đã không nhịn được run lập cập.

Tà Hàn Thành dẫn cô lên xe, thuận tiện đem mấy túi đồ vừa rồi nhân viên bán hàng thử giúp cô đều bỏ vào xe.

Trong xe, người đàn ông điều chỉnh nhiệt độ ấm áp.

Nhưng biểu cảm của An Hào đang ngồi cạnh ghế lái vẫn chưa từng có chút ấm áp nào, giận dữ nhìn thẳng phía trước, thế hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô dính líu đến người đàn ông này, sau này cô tuyệt đối không muốn có chút dây dưa vào với anh!

Càng nghĩ càng buồn bực, lại càng không muốn đi cùng anh, xoay người định xuống xe, nhưng phát hiện Tà Hàn Thành đã sớm khóa cửa xe lại.

Đêm hôm khuya khoắt, chẳng lẽ muốn biểu diễn tiết mục thiên sứ hóa thân cảm thú tấn công thiếu nữ mềm yếu xinh đẹp như hoa?

Trong đầu cô càng nghĩ càng không đành lòng, càng nghĩ càng cảm thấy dường như hôm nay bản thân đã lên thuyền của kẻ cướp, vì vậy nhanh chóng lấy điện thoại muốn gọi cho các anh chị em cùng chí hướng để họ đến cứu.

Kết quả, điện thoại di động mới vừa xuất hiện đã bị Tà Hàn Thành trực tiếp cướp đi, ném vào bên trong hộp xe.

Động tác An Hào cứng đờ, ngược mắt lên: “Anh làm gì vậy? Trả điện thoại di động lại cho tôi! Tôi muốn trở về trường học!”

“Giờ này đã không thể vào trường nữa rồi, em trở về thế nào? Leo tường? Nhảy cửa sổ?”

“...” Mí mắt An Hào run lên, có chút xấu hổ khi bị người khác nhìn thấu: “Anh quản trở về bằng cách nào làm gì? Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!”

Hiện tại, cô cứ cảm thấy Tà Hàn Thành này rất giống cảm thú, hơn nữa, tuyệt đối là không có ý tốt với cô.

An Hào bật dậy, chồm người qua định ấn nút mở khóa xe.

“Cố An Hào, em vẫn chưa chịu an phận.”

Bởi vì tư thế hiện tại, cô không thể ổn định thân thể, lập tức bị cánh tay anh ôm lấy ngang hông, thân thể trực tiếp ngã vào người anh.

Mùi hương mát mẽ dễ chịu trên thân thể người đàn ông phả vào mũi cô, bầu không khí trong xe ấm áp, tràn đầy hơi thở xa lạ mà độc nhất của anh.

Thân thể An Hào cứng đờ, lúc hoàn hồn thì cả người đã ngã vào thân thể anh, sau đó hô to định thoát khỏi sự khống chế của anh, rõ ràng tay anh không dùng nhiều lực cho lắm, nhưng vẫn có thể khắc chế được các động tác giãy giụa và ra quyền của cô.

Không dùng được hết sức lực, bị cường chế áp vào ngực anh, tức giận ngẩng đầu lên, không ngờ rằng khuôn mặt anh tuần kia lại sát đến vậy.

Cô trợn to mắt nhìn anh, cảm thấy bị ai đó bắt lấy, anh áp sát mặt đến, sau đó, mỗi hai người cách nhau càng ngày càng gần.

“Tà Hàn Thành!” Phát hiện không phải anh đang trêu chọc mình, An Hào lập tức kêu to: “Tội cảnh cáo anh! Anh đặc biệt... um...”

Đôi môi mềm mại, ấm áp chiếm hữu cánh môi cô, buộc cô nuốt lại những lời định nói ra.

Suy nghĩ bị đông cứng, cô mở to mắt, chống lại đôi mắt sâu thẳm dường như lúc nào cũng có thể cuốn cô vào đó.

Tim bỗng nhiên nhảy loạn trong lồng ngực, dường như có thể nghe cả tiếng tim đập.

Trong lúc cô còn ngây ngẩn, Tà Hàn Thành đã buông cô ra, khi nhìn thấy cô gái nhỏ đang đỏ bừng mặt tựa như bị kích thích, anh liền hứng thú nheo mắt.

Ngón tay vuốt ve cằm cô, khẽ bóp chiếc cằm tròn nhẵn mềm mại: “Sao lại ra vẻ như đang bị cướp đi nụ hôn đầu vậy? Em trinh liệt như vậy sao? Lần trước ở trong quán bar, ai đã giống như một tiểu yêu tinh quyến rũ tôi?”

Nhưng về mặt cô hiện tại lại vô cùng chân thật, dường như chưa từng làm loạn qua với người đàn ông nào, ánh mắt Tà Hàn Thành dần dần có chút hứng thú.

Cho đến khi An Hào lấy lại tinh thần, bỗng nhiên cô nâng tay lên che miệng, mặt đầy bị phẫn trợn to mắt, thả tay xuống liền mắng to: “Tà Hàn Thành! Anh là một tên cầm thú!”

Cô định thoát khỏi lồng ngực anh lần nữa, rõ ràng cô đã học Tae Kwon Do năm năm, nhưng lại bị anh khống chế dễ như trở bàn tay, cô hận đến nỗi muốn cắn chết anh.

Cô đang chật vật muốn thoát khỏi Tà Hàn Thành. Ra tay muốn tấn công vào mặt anh, trong nháy mắt đã bị anh khống chế cổ tay.

“Có cần anh dùng cách trực tiếp hơn để nhắc nhở thân phận hiện tại của em không?”

Người đàn ông bắt lấy cổ tay cô, trong con người u ám đều là bóng dáng đang giương nanh múa vuốt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Sau này không cho phép đi nữa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này An Hào mới chú ý tới trong lúc mình giãy giụa đã ngồi lên đùi anh, bây giờ cổ tay bị anh chế trụ, nửa người trên dán vào ngực anh, tư thế này muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu.

Cô cứng đờ, dùng sức rút tay về, tức giận từ trong ngực anh lui ra ngoài.

Cũng may Tà Hàn Thành không cưỡng ép cô thế nào, mặc cho cô lui về ngồi ghé bên cạnh.

Kính chiếu hậu trong xe, sắc mặt người đàn ông như thường, quần áo trên người bị cô giãy giụa nửa ngày vẫn chỉnh tề sạch sẽ.

Nhìn lại An Hào ngồi bên cạnh, thay đổi tác phong phách lối vô vị thường ngày, mặt đỏ bừng, sửa sang quần áo hơi xóc xếch, bỗng nhiên kéo áo khoác anh đắp lên đùi mình, đề phòng nghiêm ngặt người đàn ông bên cạnh, sợ anh dùng cách trực tiếp hơn đối với mình.

Nhìn ra cô đề phòng, thậm chí là sợ hãi, Tà Hàn Thành không nói gì, bỗng nhiên cúi người.

Nhìn anh đến gần mình lần nữa, một khắc anh cường thế chèn ép đến, An Hào lập tức rục rịch, co người vào ghế.

Rõ ràng một tháng trước cô không chút do dự lựa chọn kết hôn với người đàn ông xa lạ anh, cho là mình rốt cuộc có thể giải thoát khỏi vực sâu Cổ gia đó.

Nhưng sau khi kết hôn, người đàn ông này liền biến mất suốt một tháng, bây giờ là lần thứ hai gặp mặt, không chỉ có xé bỏ tất cả bình phong che chở và nguy trang của cô trong nháy mắt, chẳng lẽ bây giờ muốn cô thực hiện nghĩa vụ người vợ?

Vốn cho là lối thoát, lại không nghĩ rằng xúc động nhất thời lấp kín tất cả đường lui của mình.

An Hào khản trương rục rịch, cho đến khi nghe bên tai truyền tới tiếng vang nhỏ nhẹ, mới đột nhiên mở mắt ra, thấy người đàn ông chỉ giúp mình cài dây an toàn.

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch của cô, rút cuộc không trêu chọc cô nữa, nâng tay vuốt đầu cô: “Thời gian này em không cần về ký túc xá, tìm một chỗ cho em ngủ trước.”

Xúc cảm ôn nhu trên đầu làm cho lòng cô vừa rồi còn khấn trương đến run rẩy dần ảm lại.

Thấy người đàn ông đã lui ra, cánh tay dài nắm tay lái, cô cẩn thận nắm chặt áo khoác trên đùi mình, lại nhìn dây an toàn, sau đó nhìn anh.

Tà Hàn Thành giữ tay lái, sau đó xe chạy vào một phương hướng khác, An Hào cho là mình an toàn, chợt nghe anh nhàn nhạt hỏi: “Tại sao lại đến quán bar? Còn chưa định giải thích?”

“Anh quán...”

Vừa định nói “không mượn anh xen vào”, tức giận anh xen vào chuyện người khác, nhưng lại sợ anh vì đã kết hôn với mình mà làm gì, An Hào nhẫn nhục trả lời: “Mỗi tối tôi đều đến quán bar bán rượu, tiền lương và tiền huê hồng rất nhiều.”

Người đàn ông trong nháy mắt yên lặng.

Cô biết, mình là con gái Thị trưởng, vậy mà luân lạc đến mức chạy đi quán bar bán rượu, ngay cả cô cũng cảm thấy không hợp tình hợp lý.

Nhưng không nghĩ tới, Tà Hàn Thành không hỏi gì thêm về chuyện này, nghiêm túc nói: “Sau này không cho phép đến đó nữa.”

An Hào tức giận, không khống chế được ngồi thẳng người, quay đầu nhìn anh: “Anh rất rảnh rỗi sao?”

Đèn xe chiếu đường, người đàn ông nhìn phía trước, không nhìn cô: “Tôi là chồng của em, có quyền lợi và tư cách tuyệt đối để dạy dỗ cuộc sống sau này của em”

Sắc mặt An Hào run rẩy: “Anh muốn xen vào chuyện của tôi? Dạy dỗ tôi? Dựa...”

Câu ‘dựa vào cái gì’ đã sớm bị cô nói quen miệng.

Nhưng An Hào biết anh dựa vào cái gì, hiện tại anh là chồng trên luật pháp của cô, dựa vào một tháng trước cô nào tàn, vì giận dữ đám bệnh thần kia Cố gia kia mà cứ như mơ hồ gả mình cho một người xa lạ.

Gả thì gả! Kết quả, ngày hôm sau anh cũng vì có việc gấp mà biến mất, cô còn cảm thấy biến mất cũng tốt, cô vừa đạt thành mục đích rời khỏi Cố gia, cũng không phí nhiều sức liên đạt thành mục đích không cần bồi dưỡng tình cảm với một người xa lạ mà quấy nhiễu sinh hoạt của mình!

Một tờ giấy hôn thú mà thôi, cuộc sống cô không có bất kỳ ảnh hưởng gì, một lần hành động được ba mục đích!

Nhưng căn bản không nghĩ tới, sau khi anh xuất hiện, lại nói khoác mà không biết ngượng, muốn tới chịu trách nhiệm tương lai của cô!

An Hào nhin lờ ra đến khoe miệng, hít một hơi thật sâu: “Tôi đến quán bar bán rượu, không phải đi bán thân, hơn nữa tôi đã trưởng thành, tôi muốn làm công việc gì không mượn anh xen vào, về mặt pháp luật không có cái đó phải không? Tôi làm việc gì còn cần anh tới can thiệp?”

“Em thiếu tiền?”

“... Không thiếu.” An Hào nhẫn nhịn nói: “Mỗi tháng Cố Thiên Minh đều trả học phí và tiền sinh sống, cho dù túi tiền không có mấy trăm ngàn như danh môn cường hào, tôi cũng không đến nỗi thiếu tiền.”

“Không thiếu tiền nhưng mỗi đêm đều đến quán bar bán rượu?”

“Tôi thích, tôi tình nguyện.” An Hào hất cằm: “Có ai chê nhiều tiền, cho dù không có Cố Thiên Minh vì nghĩa vụ mà theo tháng chỉ trả tiền cho tôi, dựa vào tiền tôi bán rượu cũng đủ nuôi tôi lên đại học.”

Nghe ra nha đầu này không phục dạy dỗ, nhớ lại một tháng trước, thái độ của những người gọi là Cố gia kia đối với cô, Tà Hàn Thành không nói gì thêm

An Hào cho là anh không nói lại mình, đắc ý hừ hừ.

Tà Hàn Thành lái xe đưa cô đến quán bar Hoan Mị trước, cho cô lấy cặp sách và đồ của mình.

Cô thuận tiện bỏ chút thời gian gọi điện thoại cho Thần Thần, biết Thần Thần sau khi giải rượu tùy tiện ở trong một phòng trong quán bar, lúc này mới yên tâm cảm dỗ mình rồi đi.

...

Xe lái vào một tiểu khu hạng sang, dừng lại trước căn nhà độc lập.

An Hào xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, cô nhận ra nơi này là tiểu khu hạng sang nhất Lưu Cảnh Viên thành phố A mới xây mấy năm

trước.

Trước tiên không nói giá cả đắt đến mức người ta chắt lưỡi, cho dù có tiền cũng không nhất định có thể vào ở, vì tiểu khu tuy đắt nhưng phần lớn đều là nhà độc lập, cho nên cả tiểu thu cộng lại chỉ có 60 nhà, người có thể ở chỗ này không giàu thì sang.

Cho nên khi Tả Hàn Thành dừng xe trước nhà này, An Hảo càng hiểu kỳ thân phận người đàn ông Tả Hàn Thành này...

Mặc dù cô ở trong Cố gia không nổi bật, nhưng dù gì nhiều năm cũng gặp nhiều nhân vật nổi tiếng quyền quý thành phố A, thế nhưng Tả Hàn Thành này là nhân vật từ đâu chui ra? Anh rốt cuộc là ai?

Cô đang thắc mắc trong lòng, cửa xe bị khóa rồi cuộc được mở, cô như trút được gánh nặng, vội vàng xuống xe.

Tối qua An Hảo ngủ không ngon, hôm nay lại dầy vò cho tới giờ này, lúc này thật sự mệt mỏi, mơ màng đi theo Tả Hàn Thành vào cửa.

Đến khi cô đứng trong phòng khách chính tề tề rộng rãi, nhìn thấy Tả Hàn Thành sau khi vào cửa, vô cùng tự nhiên cởi ba nút áo sơ mi ra, trong thoải mái hơn ban ngày rất nhiều, vào trong một căn phòng, không bao lâu anh đi ra lại, cầm ly nước trong tay, vừa uống nước vừa liếc cô.

Thấy An Hảo còn đứng ở cửa, ngay cả giày cũng chưa đổi, không để cặp xuống, anh liền đặt ly nước lên bàn trà nhỏ, quay đầu nhìn cô: “Không đi vào?”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Muốn tôi dỗ em mới ngủ được?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đây là nhà anh?”

An Hảo nhìn thấy nhà này chỉnh tề, sạch sẽ, trang trí đơn giản, không có chút hơi thở phụ nữ, ngay cả vừa rồi khi Tả Hàn Thành đổi giày, trên đất cũng chỉ có đôi dép nam.

Cô vốn tưởng rằng anh nhà trên danh nghĩa mình tạm ở một đêm, căn bản không nghĩ tới anh sẽ dẫn cô đến chỗ ở của anh.

“Em cho rằng đây là đâu?”

Tả Hàn Thành nhìn cô mặt đầy cẩn thận phòng bị, buồn cười đi tới.

An Hảo ôm lấy cặp sách chuẩn bị chạy trốn, cúi xuống trước mặt cô. Tiện tay cầm hộp dép mới còn chưa mang trong tủ đặt bên chân cô.

“Đã không còn sớm, vào phòng tắm, nghỉ ngơi sớm đi.”

Dứt lời, anh không nhìn khuôn mặt đầy phòng bị kia của cô nữa, xoay người cầm ly nước đi thẳng vào thư phòng.

Đồng thời điện thoại anh reo, hình như có chuyện phải làm, lại như buổi trưa và chiều tối làm trễ nãi không ít chuyện của anh, hơn nửa đêm anh còn phải nghe điện thoại, công việc bận rộn.

Anh cũng không đóng cửa thư phòng, chỉ nhàn nhạt nói: “Chuẩn bị văn bản điện tử, gửi cho tôi.”

Thấy anh thật sự bận rộn công việc, An Hảo mới thờ phào nhẹ nhõm. Cúi xuống, đi đổi dép.

Mở hộp ra, nhìn thấy bên trong là đôi dép xám tro kiểu đàn ông, cô dừng lại, chắc chắn chỗ ở của Tả Hàn Thành có rất ít người ngoài tới, càng không có phụ nữ cố định thường tới, cho nên thậm chí dép cũng chỉ chuẩn bị một đôi, còn lại đều mới mua đặt trong tủ giày dự bị.

Đôi dép xong, cô đi vào, thấy Tả Hàn Thành trong thư phòng mở máy vi tính, dường như đang xem văn kiện.

Nhân dịp Tả Hàn Thành đang bận rộn trong thư phòng, cô chạy vào phòng tắm trước, cũng may vì bình thường buổi tối cô đến quán bar thường phải thay quần áo, nên chuẩn bị trong cặp.

Tắm xong, thay quần áo, trực tiếp mở cửa phòng ngủ, kết quả vừa mở ra liền thấy phòng sạch sẽ hoàn toàn phái nam hóa, và trang trí đơn giản như phòng khách.

Trung bày bên trong rất nhu hòa. Giường lớn mềm mại dễ chịu, đoán được phòng này là phòng ngủ của Tả Hàn Thành, vì vậy xoay người muốn đi phòng

khác ngủ.

Kết quả đi quanh nhà nửa ngày, thậm chí chạy lên lầu hai, nhưng bị ai phát hiện, cả căn nhà điện tích lớn như vậy, không gian hai tầng, tất cả phòng còn lại đều trống không, mặc dù đã được dọn dẹp, nhưng hiển nhiên chủ nhân cảm thấy một tầng đã đủ ở, vì vậy phòng lầu hai không có gì.

Mà lầu một cũng chỉ có một phòng ngủ, một cái giường!

Cô chạy xuống, chạy tới cửa thư phòng, tức giận nói: “Tà Hàn Thành! Anh có tâm tư gì! Chỉ có một phòng ngủ, anh nói tôi làm sao ngủ?”

Tà Hàn Thành nghe tiếng, đứng dậy đi ra.

Vừa thấy anh đi ra, thậm chí đến gần mình, An Hảo lập tức giơ tay lên che trước ngực, lui về sau mấy bước, đến khi lui đến cửa phòng ngủ bên cạnh, liền giơ tay chỉ anh: “Đứng lại! Không được nhúc nhích! Không cho phép đến gần tôi!”

Tà Hàn Thành cười khê, rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ 19 tuổi.

“Em định đêm đầu tiên sống chung với nhau sau khi chúng ta kết hôn chia giường ngủ với chồng mình?”

An Hảo nghe vậy, mặt đỏ bừng, hai tay gắt gao bảo vệ mình: “Ngay cả học sinh trung học anh cũng muốn ngủ! Anh có biết xấu hổ hay không!”

Cô vừa dứt lời, Tà Hàn Thành bước chân dài tới, giam cầm giữa thân thể, hai cánh tay dài của anh và cửa phòng ngủ.

Trong không khí ảm đạm nguy hiểm, An Hảo cắn bản không biết làm sao đối mặt với người chồng trên danh nghĩa này, nhưng thực tế cô cũng không quen thuộc đàn ông.

Một người đàn ông ban ngày còn cảm thấy sẽ giải cứu cô ra khỏi vũng bùn, đến tối liền hóa thành cảm thú nguy hiểm!

So với vừa rồi, giờ phút này cô bị ép tựa vào cửa, vì mới tắm xong, trên người tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Tóc ngắn bên tai hơi dài, hình như đã hơn hai tháng chưa cắt, đã dài qua tai, không giống một tên nhóc nữa, vì vừa rồi chạy lên lầu lại chạy xuống, khuôn mặt vốn đỏ ửng lúc này hồng nhuận hơn nhiều.

Vốn tưởng rằng tùy tiện cưới một con mèo hoang nhỏ có tác phong quái dị, nhưng không nghĩ tới sau khi nha đầu này tháo xuống phòng bị, lại là viên ngọc trắng tinh khiết khiến người khác vừa liếc mắt nhìn liền không nhìn được muốn giữ trong lòng bàn tay.

Nhận ra ánh mắt của Tà Hàn Thành gần trong gang tấc không có ý tốt với mình, An Hảo cắn răng.

“Đừng tưởng rằng thành tích học tập tôi không tốt, ngay cả luật pháp cũng không hiểu! Tôi đúng 20 tuổi mới có thể kết hôn! Một tháng trước tôi không biết anh dùng cách gì để cho tôi thành công lĩnh giấy hôn thú, nhưng tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám cưỡng ép tôi, tôi liền tố cáo anh cưỡng gian vợ... A...”

An Hảo còn chưa cảnh cáo hết, tay của người đàn ông đã phủ lên trán cô.

Xúc cảm ảm áp dọa cô, lúc này gắt gao tựa vào cửa, cuộn người lại, nhưng vì anh đang đứng trước mặt mình nên không thể tránh, chỉ có thể khẩn trương ngước mắt lên, vì trán hơi đau mà bất mãn hỏi: “Anh làm gì?”

Tà Hàn Thành mon trón chỗ bị mẹ Hứa dùng móng tay đâm bị thương trên trán cô, mặc dù hơi xanh, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, không cần bôi thuốc, hẳn qua tối nay có thể biến mất.

Cúi đầu nhìn về mặt vô cùng khó chịu của cô, một khắc sau, anh bỗng nhiên rút lại cánh tay bên người cô, tay anh trực tiếp mò vào trong ngực cô.

An Hảo sợ hãi kêu lên, vội vàng lui về sau, đến khi cả người gần như bị anh đè sát cửa phòng ngủ, cô cúi đầu xuống tránh né, hét lên: “A! Anh buông tôi ra!”

“Sao một phòng ngủ lại không thể ngủ?”

Cô giãy giụa hồi lâu, kết quả Tà Hàn Thành đã sớm thả cô ra.

Là tự cô chui vào ngực anh, cho là bên người có gì giam cầm mình mà không ngừng ngo ngoáy trước ngực anh, nghe giọng anh, An Hảo mới chột lấy lại tinh thần, trong nháy mắt từ trong ngực anh lui ra, đỏ mặt lui về sau.

“Chẳng lẽ muốn tôi dỗ em mới ngủ được?”

Tà Hàn Thành duỗi một tay ra, cầm cánh tay cô, mở cửa phòng kéo cô vào.

An Hảo nhất thời giống như mèo bị đập đuôi, lập tức nhảy cồm lên: “Không cần! Tự tôi ngủ!”

Hất tay của anh ra, lặc người đi vào, nhanh chóng đóng lại, khóa trái cửa phòng ngủ, kê tai sát cửa lắng nghe, cúi đầu nhìn cửa đã khóa trái, thở phào

nhẹ nhõm.

Bởi vì thật sự quá mệt mỏi, sau khi xác định của phòng ngủ rất an toàn, An Hào trực tiếp nhào lên giường ngủ quên trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sao có thể đẹp trai đến thế!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, An Hào mở mắt ra, nhìn căn phòng xa lạ, ngỡ người hồi lâu, cuối cùng mới hoàn hồn.

À đúng rồi, tôi qua cô ở lại nhà chồng mới cưới của cô.

“A!!!!” Vừa ngồi dậy, cúi đầu xuống liền trực tiếp nhìn thấy áo màu hồng và váy cô không cời ra trước khi ngủ, trước tiên cô sững sốt, sau đó giận không chỗ phát tiết, hung hăng vỗ giường, dùng sức lắc đầu thét: “A a a! Khôn kiếp! Như vậy đến trường sao gặp người khác! Mặc giống đàn bà thế này, thật sự không thể nhìn được!”

Sắc trời sáng lên, tức là nguy cơ đã được giải trừ, lúc này An Hào khôi phục sức lực mạnh như rồng như cọp, không khăn trang thắp thơm vì đến nhà người đàn ông xa lạ đột nhiên như tối qua, vén chăn xuống giường, vừa cài nút áo, cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Cô ngước mắt lên, mặt đầy ngạc nhiên nhìn người đàn ông mở cửa.

Chỉ thấy Tà Hàn Thành mặc áo sơ mi cao cấp trên người, đôi chân dài mặc quần tây không phải có thể tùy tiện mua, quần áo chỉnh tề như vậy, người có văn hóa bại hoại!

Hiển nhiên anh đã sớm thức dậy.

Cô nhìn thời gian, đã bảy giờ rưỡi, nhưng quan trọng hơn chính là...

“Không phải tối qua tôi đã khóa cửa sao? Anh vào bằng cách nào?” An Hào trực tiếp bước nhanh tới.

Nhìn thấy An Hào vừa thức dậy liền hoàn toàn không giống vật nhỏ hốt hoảng bắt lực tối qua tức giận vội vàng đi tới, đôi mắt đen Tà Hàn Thành thoáng qua nụ cười.

“Đây là nhà tôi, em nói xem, tôi vào bằng cách nào?”

An Hào ngừng lại, đứng, đây là nhà anh, anh nhất định có chìa khóa mỗi phòng.

Nhưng tối qua cô ngủ rất an ổn, vừa rồi thức dậy, quần áo cũng còn mặc trên người, đoán được tối qua anh không vào phòng lợi dụng cô.

Mặc dù trong lòng có chút lửa giận, nhưng vẫn nhìn xuống, không nói gì thêm, chỉ nhỏ giọng thăm thì một câu: “Biết người lớn tuổi khôn khéo hơn người khác như anh không phải tốt lành gì.”

Nói xong, đi ngang qua Tà Hàn Thành đi ra ngoài.

Nhưng cổ tay đột nhiên bị giữ lại, cô bị anh kéo lại, cô quay đầu trừng anh: “Sao? Mới sáng sớm, anh muốn làm gì?”

Thấy trong mắt Cố An Hào đầy ý tưởng anh làm chuyện thô bỉ với cô, Tà Hàn Thành cười một tiếng, sau đó nguy hiểm nhíu mày: “Gi mà người lớn tuổi như tôi? Tôi rất lớn tuổi?”

An Hào liếc anh: “Hoàn cảnh sống ở Cố gia, tuổi tác người lui tới mỗi ngày đều không đồng đều, bình thường người lớn hơn tôi 10 tuổi tôi phải gọi là chú, anh lớn hơn tôi 10 tuổi, cũng là hàng chú rồi, không phải lớn tuổi hơn chẳng lẽ còn cho mình là tiểu thít tươi sao?”

Cô còn chưa nói xong, đột nhiên bị kéo, An Hào không phòng bị, mắt trọng tâm ngã vào ngực anh, vội vàng ổn định, ngước mắt lên, liền thấy khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông gần bên.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt người đàn ông trước mắt, cô bối rối.

Có phải vì vừa thức dậy, đầu óc còn chưa đủ tỉnh táo hay không, mặc dù lần đầu tiên gặp mặt cảm thấy người đàn ông tuyệt đẹp chói mắt này không giống người trần gian, nhưng lúc này nhìn người đàn ông đứng nghịch hướng ánh nắng kéo cô vào ngực, cô lại nuốt nước miếng.

Trời ạ! Người đàn ông này sao có thể đẹp đến vậy!

Mặc dù cô ở trong trường học của rất nhiều anh đẹp trai, nhưng cô biết người nào có thể trêu chọc, người nào không thể tùy tiện trêu chọc.

Giống như Tả Hàn Thành trước mắt, ngay cả có thân phận gì cô cũng không biết này, cô lập tức cự khỏi tay anh: “Sao anh...”

“Lúc gọi điện cầu tôi đến trường học, không phải còn ghen ngào giả bộ đáng thương sao?”

Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống cô gái nhỏ chỉ miễn cưỡng đứng tới vai anh, đôi mắt đen thu hết động tác giương nanh múa vuốt của cô vào mắt.

“Hôm qua ở đồn cảnh sát còn đáng về đáng thương mặc cho người xè thịt đến mức làm người khác đau lòng không thôi, bây giờ biến mất rồi? Qua cầu rút ván, hừm?”

An Hảo thiếu chút nữa lộ vẻ lúng túng, bỗng nhiên dùng sức rút tay ra, thậm chí dùng cả chân tay đẩy người đàn ông trước mắt ra.

Kết quả mỗi lần cô xuất thủ đều bị anh dễ dàng khống chế, mấy lần liên tiếp, cuối cùng vẫn bị anh ép vào tường, mí mắt An Hảo giật giật, giờ chân lên muốn tấn công anh.

Nhưng trong nháy mắt cô nhấc chân lên, ép cô vào tường đồng thời nghiêng người kề sát cô, đề tay chân không đứng đắn của cô, môi khẽ nhếch tạo độ cong đẹp mắt mà thiếu đánh.

“Khó trách hai tên phệ vật vô dụng kia lại bị em đánh đến suýt chút nữa đoạn tử tuyệt tôn, quả nhiên thân thủ không tệ.”

An Hảo dùng sức giãy giụa nhưng không ra, mắg: “Mới sáng sớm anh có thể đùa bốn lưu manh không?”

Cô càng ảo não mình uống công tập luyện Thái cực quyền mấy năm, ở trước mặt anh lại hoàn toàn vô dụng, ngay cả thuật phòng thân ở trước mặt anh cũng dễ dàng bị khống chế.

Người đàn ông chỉ dùng chút sức lực và năng lực quan sát đã thắng cô, bất luận cô đánh thế nào, cánh tay vẫn bị anh đè lại.

Huống chi hai lưu manh Hứa gia kia uống rượu say, nếu không cô cũng không thể một địch ba thuận lợi như vậy.

“Tôi còn chưa bắt em thực hiện nghĩa vụ, như vậy được xem là đùa bốn lưu manh với em?”

Tả Hàn Thành cười, nhìn tiểu nha đầu trước mắt vì không đánh lại anh, trên đạo nghĩa là vợ anh mà chịu thua, chỉ có thể nhịn xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ ửng, trong nháy mắt cô giờ tay lên, vẫn dễ dàng giữ cô tay cô.

Ngón tay của người đàn ông ảm áp mà rất có lực độ, An Hảo giãy giụa không ra, không thể không làm gì khác hơn là kêu lên: “Anh đừng làm loạn! Tôi muốn đến trường học!”

“Hôm nay là cuối tuần.”

Môi hai người cách nhau rất gần, An Hảo khẩn trương lui về sau. Môi người đàn ông mềm mại, hơi lạnh che trên môi cô.

Lúc này, cô cứng đờ không dám lộn xộn, trong đầu hồ hê không biết tại sao anh phải hôn mình, chỉ cảm thấy hơi thở người đàn ông trước mắt mát lạnh mà có chấp, tựa như nhiệt độ của anh mang theo độc.

Hơi dùng sức cắn môi cô, thậm chí tăng thêm mấy phần lực, bóp cằm cô trừng phạt, An Hảo không dám tin trợn mắt nhìn anh, trầm giọng dụ dỗ: “Ngao ngoan ở nhà chờ tôi về.”

Lúc nói chuyện, anh đã buông cô ra, An Hảo dựa vào tường sững sờ nhìn anh, anh lấy tấm thẻ vàng và chìa khóa đặt trên đèn bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vì bây giờ em là Tả phu nhân

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cuối tuần không được phép về trường học đi loạn khắp nơi với mấy bạn bè không tốt kia, nếu không có chỗ nào đi, sau này chỗ này là nhà của em.”

An Hảo sùng người, con người giật giật, chuyển mắt thấy tấm thẻ vàng và chìa khóa kia, lại kinh ngạc nhìn Tả Hàn Thành: “Nhà tôi?”

Tà Hàn Thành nhẹ nhàng xắn tay áo sơ mi cao cấp, khéo léo gián lược như người khác nhưng trông rất phi phàm.

“Em có thể xem nơi này là nhà tân hôn của chúng ta, tất cả phòng lầu 2 tùy em sử dụng, sau này không được phép đến quán bar nữa, nếu không muốn nhận tiền của Cố gia, hãy dùng tấm thẻ này.”

An Hảo không tin nổi, cầm tấm thẻ vàng kia lên nhìn, đây là thẻ phụ dưới tên anh, nói cách khác, trong thẻ này không hề có giới hạn, cô có thể tùy tiện xài...

“Tại sao phải tôi với tôi như vậy?”

Cô sững sờ, nhất thời hỏi ra vấn đề ngu ngốc này, thậm chí chuyện mình vừa bị cưỡng hôn cũng quên.

Tà Hàn Thành nhìn cô: “Bởi vì bây giờ em là Tà phu nhân.”

An Hảo kinh ngạc, trong đầu rất nhiều dấu hỏi quanh quẩn, nhưng còn chưa kịp hỏi, Tà Hàn Thành đã rời đi.

Cô vội vã chạy đến bên cửa sổ, mở cửa sổ sát đất ra, nhìn thấy tài xế mở cửa một chiếc xe thương vụ cao cấp, anh ngồi lên, anh không lái xe của mình đi.

Mất thấy chiếc xe kia dần cách xa, An Hảo vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Cho đến khi chuông điện thoại cô vang lên ầm ĩ, cô mới chợt phục hồi tinh thần, vội vàng chạy đến mép giường lấy điện thoại.

“A lô! An Hảo! Nghe nói cậu không bị trường học và đồn cảnh sát xử phạt có phải không? Hôm nay cuối tuần không có tiết, chúng ta đi chúc mừng đi!”

An Hảo nhướn mày: “Vậy thì đi thôi...” Bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn tấm thẻ và chìa khóa chia.

“Cuối tuần không được phép về trường học đi loạn khắp nơi với mấy bạn bè không tốt kia, nếu không có chỗ nào đi, sau này chỗ này là nhà của em.”

Lời của Tà Hàn Thành vẫn còn bên tai, nhưng Cố An Hảo cô dĩ nhiên sẽ không ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Nhưng bây giờ đáng về mình con gái như vậy, cô quả thật không thể đi ra ngoài gặp người.

Bất luận là trường học hay là chị em, hay là anh em tốt trong trường, nếu nhìn thấy đáng về hiện tại của cô nhất định sẽ cho là ngày tận thế sắp tới.

Cô dừng một lát, nói: “Được rồi, hôm nay mình không đi, cho dù không xảy ra chuyện gì, cũng gây ầm ĩ, mình đang rất loạn.”

“Hả? Đồi trính? Không phải cho tới nay cuối tuần cậu đều không ở yên trong trường sao? Không muốn uống rượu? Vậy chúng ta đi...”

“Không đi, đâu cũng không đi, cho mình yên tĩnh chút.”

“...”

Hoàng A Mao và Thần Thần bên kia điện thoại đều là đồng đảng kiêm bạn tốt của An Hảo mấy năm, lần đầu tiên nghe An Hảo dùng giọng không chút lưu luyến này nói chuyện, nhỏ giọng hỏi: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

An Hảo nhức đầu che trán: “Có chút việc, mấy ngày nữa cậu sẽ biết, bây giờ để mình yên tĩnh trước đi.”

Không đợi Hoàng A Mao tiếp tục hỏi, An Hảo tùy tiện tìm một lý do cúp điện thoại.

Cũng không biết hôm nay tại sao mình phải nghe lời Tà Hàn Thành, rõ ràng anh không ở nhà, cô muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, anh cũng không can thiệp được, nhưng vừa nghĩ tới anh nói sau này đây sẽ là nhà của cô, hạt giống phản nghịch trong lòng cô lại hiếm có bị đè xuống một lần.

Kệ, nề tình hôm qua anh giúp cô giải quyết vấn đề ở đồn cảnh sát, cô nhịn anh hai ngày, không phải chỉ có một cuối tuần!

Lần đầu tiên cuối tuần không có chuyện làm, bình thường học sinh lớp 12 cuối tuần đều đến trường học thêm, chỉ có An Hảo không chỉ có cúp cua, học thêm cuối tuần chưa từng đi.

Lúc này rảnh rỗi tới trưa, An Hảo ở nhà xem TV, cảm thấy mình sắp lên mốc, liếc nhìn tấm thẻ vàng trên bàn trà kia, do dự hồi lâu, dù sao người ta cũng muốn thực hiện nghĩa vụ làm chồng, cho nên lấy thẻ, nếu cô không đi tiêu ít tiền thì có phải cũng quá không khách sáo rồi không.

Thật sự cho rằng Cố An Hảo cô là loại người ngu ngốc đối mặt với sự hào phóng của người khác sẽ xấu hổ từ chối: “Không được, tôi tự có tiền, có thể xài tiền mình.” Sao?

Và lại, ở cùng mái nhà với anh, cô bị anh dọa sợ, cơ tim sắp tắt nghẽn rồi, cô phải an ủi lòng mình mới phải!

Vì thế, cô lấy chìa khóa, vô cùng vui sướng chạy ra cửa.

...

Phòng làm việc Tổng giám đốc Tập đoàn Thịnh Lãng.

Trợ lý Mạc Bạch và thư ký Lâm Thanh nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn Tổng giám đốc đang xem báo cáo hội nghị lại len lén nhìn điện thoại trên bàn làm việc chưa tới mấy phút liền rung kia.

Thật kỳ lạ, điện thoại riêng của Tả tổng rất ít có tin nhắn. Sao trong vòng một tiếng, điện thoại luôn thỉnh thoảng rung lại rung, hẳn là tin nhắn ngắn.

Bây giờ thời đại nào rồi, ai còn gửi tin nhắn, nhưng với tần suất này, không phải điện thoại riêng của Tả tổng bị người nào dùng phần mềm tiến hành quấy rầy oanh tạc chứ?

“Mạc Bạch, cậu nhớ kỹ mấy chỗ cần phải sửa.” Tả Hàn Thành hoàn toàn không bị điện thoại quấy rầy đặt tài liệu trong tay xuống.

Mạc Bạch lấy giấy bút tiến lên trước.

Thấy Tả Hàn Thành đã xem tài liệu xong, thư ký Lâm Thanh tiến lên cung kính nói: “Tả tổng, hôm nay là thứ bảy, Triệu tổng bên Tấn Hoa có thể tới gặp mặt anh, đã hẹn trước nửa tháng, tối nay anh không có lịch trình gì, hay là sắp xếp gặp mặt Triệu tổng?”

Tả Hàn Thành nhìn Lâm Thanh không nói gì, thuận tay cầm lên điện thoại liên tục báo tin nhắn trên bàn, nhìn thấy mười mấy tin nhắn đều là báo cáo chỉ tiêu thẻ phụ.

Nhiều tin như vậy, còn tưởng rằng An Hảo đến trung tâm thương mại mua những quần áo xách tay hoặc trang sức châu báu phụ nữ đều thích kia, kết quả...

Số cuối của bạn là 8808 mua năm bịch bánh tôm ở siêu thị XX, 20 đồng.

Số cuối của bạn là 8808 mua ba phần trái cây đông lạnh ở siêu thị XX, 15.9 đồng.

Số cuối của bạn là 8808 mua khoai tây chiên ở siêu thị XX, 6 đồng.

Số cuối của bạn là 8808 mua 4kg nho, 3kg táo, 2kg ô mai ở siêu thị XX, 58 đồng.

... Một hộp mặt nạ giấy, hai hộp sữa chua... 12 đồng.

... 3.5 đồng.

... 8.8 đồng.

... 17 đồng..

Biểu tình trên mặt Tả Hàn Thành giờ phút này hơi phong phú.

Ngay cả Mạc Bạch và Lâm Thanh đi theo anh nhiều năm cũng không khỏi tò mò nội dung những tin nhắn kia, vậy mà khiến Tả tổng trước giờ vui giận không biểu lộ ra lại có biểu tình dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Rốt cuộc tại sao cưới tôi?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Buổi chiều, sau khi ăn uống no đủ, An Hảo liền ngủ một giấc, hơn 5 giờ mới tỉnh.

Chuông điện thoại vang lên lúc 6 giờ, cô vội vàng vàng từ trong phòng tắm chạy ra nhận điện thoại: “A lô! Ông chủ! Tôi lập tức tới ngay!”

“An Hảo! Tối qua sao cô không quay lại? Cặp trong phòng bao lại bị lấy đi, tiền năm chai rượu kia thì sao? Xảy ra chuyện gì? Nha đầu chết tiệt cô sẽ không ôm tiền chạy trốn đấy chứ?”

“Ách, chờ tôi lát nữa đến giải thích với anh, tôi lập tức tới ngay, hắc!”

Sau khi cúp điện thoại lại chạy vào phòng tắm, nhìn mình trong gương. Bất luận dùng máy sấy tóc sấy thế nào, vẫn sấy không ra hình dáng tóc giả trước

đó.

Bận rộn mấy tiếng, đến bây giờ ngay cả trang điểm cũng không kịp, cuối cùng cô bỏ qua vấn đề kiểu tóc, định đi trang điểm trước.

Kết quả vừa từ trong phòng tắm đi ra, bỗng nhiên nghe tiếng mở cửa.

Tà Hàn Thành đi vào cửa, đầu tiên là nhìn thấy An Hảo tóc rối bời, khoe mắt lướt qua túi quà vật trên bàn trà và sofa ở phòng khách.

Lại nhìn chung quanh, cả căn nhà trong một ngày tựa như biến thành hiện trường tai nạn.

Mà đầu sỏ vì nhìn thấy anh về mà bỗng nhiên đứng đờ người sau sofa, không thích ứng giờ tay nhỏ bé, chào hỏi rất máy móc, cười mặt tóa sáng: “Hi, anh về rồi? Tan việc rồi hả?”

Cùng lắm mới một ngày, trong nhà như chiến trường, cô lại tắm rửa sạch sẽ, hiển nhiên chuẩn bị ra ngoài.

Tà Hàn Thành nhìn phòng khách hỗn độn, nhìn thấy quà vật đã ăn còn rác trên sofa, giờ tay lên xoa xoa mi tâm: “Em muốn ra ngoài?”

“Ừ...” An Hảo mập mờ ừ một tiếng.

Nghe ra thái độ mập mờ, có chút chột dạ kia của cô, mi tâm tuần tú khê giạt giạt, không hỏi cô muốn đi đâu: “Đi dọn dẹp sạch sẽ trước.”

An Hảo khiếp sợ ngược mắt nhìn anh: “Bây giờ?”

“Trừ phi em muốn ngủ trong đồng rác.”

“Nhưng tôi không có nhiều thời gian!”

Tà Hàn Thành không nghe cô nói, treo áo khoác trên khuỷu tay lên, cúi đầu nhìn giày cô lộn xộn dưới đất.

An Hảo vốn muốn phản bác, nhưng cúi đầu nhìn căn nhà sạch sẽ ngăn nắp trong một ngày bị mình biến thành bãi chiến trường, mặc dù gấp ra cửa, nhưng cũng biết mình có lỗi trước.

Không thể làm gì khác hơn mặt đầy không tình nguyện cúi người nhặt bao trên sofa, lúc ngẩng đầu nhìn thấy Tà Hàn Thành chú ý tới giày cô ở cửa, lúc này vội vàng bước nhanh tới, trước khi anh nổi giận cất đôi giày.

Sau đó dưới ánh mắt lạnh lẽo kia, ảo não xoay người về phòng khách và phòng ngủ từ từ thu dọn sạch sẽ hiện trường tai nạn mình tạo ra.

Mất nửa tiếng, phòng khách và phòng ngủ rốt cuộc hoàn toàn khôi phục nguyên trạng, cô mệt không muốn ra ngoài, nhưng thấy gần 7 giờ rồi, không nói hai lời, lấy túi trang điểm trong cặp ra, ngồi trong phòng khách nhanh chóng trang điểm.

Túi trang điểm trước mắt bỗng nhiên bị cướp đi.

Cô ngược mắt nhìn Tà Hàn Thành trong lúc mình dọn nhà đã tắm xong: “Sao nữa? Tôi đã dọn dẹp xong!”

Tà Hàn Thành nhìn trong cặp cô đều là mỹ phẩm và trang sức chất lượng kém, trực tiếp ném vào thùng rác.

An Hảo lập tức đứng lên muốn ngăn cản, nhưng vừa đứng lên cả người liền bị người đàn ông bao phủ, lời chửi bới đến mép lại mạnh mẽ nuốt vào.

Nhưng vẫn tức giận ngược mắt lên, giống như một con mèo nhỏ xù lông, hận không thể cắn chết anh.

Tà Hàn Thành đề tiểu nha đầu tức giận đang muốn la làng lên trước mặt, bàn tay khẽ vuốt tóc cô.

Tựa như biết cô đã bị chọc giận, trước khi cô bắt đầu cãi và nói: “Hôm qua tôi nói gì với em, không nhớ? Không cho phép đến quán bar nữa.”

An Hảo bám tay kêu ộp ộp: “Cho tới nay chưa có ai quản tôi! Anh cho rằng anh là ai!”

Tà Hàn Thành giống như không nghe lời cô nói: “Vứt toàn bộ quà vật và đồ không liên quan đến học tập trong cặp em.”

An Hảo nghĩ tới trong cặp mình còn có một hộp lông mi giả và công cụ tóc quần tạm thời, nghe anh nói, theo bản năng lui về sau, xoay người muốn bảo vệ cặp, kết quả chậm một bước.

Nhìn thấy những thứ ngổn ngang trong cặp cô, cái gọi là cặp thậm chí một quyển sách cũng không có, sắc mặt Tà Hàn Thành không thể dùng từ khó coi để hình dung.

“Này! Này! Đừng ném!”

“Này! Tà Hàn Thành! Anh đừng ném, tôi còn phải dùng... Anh...”

Từ hôm qua đến giờ, tất cả mọi thứ của cô đều hoàn toàn bại lộ trước mắt anh, nhất thời giống như trần trụi không chút che giấu đứng trước mặt một người xa lạ, không thể thích ứng, không có chút cảm giác an toàn.

Tất cả dụng cụ của cô trong năm năm nay đều bị ném đi, An Hào im hơi lặng tiếng nghiêng rằng: “Tà Hàn Thành, rốt cuộc tại sao anh cưới tôi?”

“Chuyện một tháng trước, em không nhớ?”

“Tôi nhớ! Tôi càng nhớ đêm đó, tôi và anh không xảy ra chuyện gì! Là đám người Cổ Thi Thi vu oan giá họa, muốn ép tôi vào đường cùng mà thôi!”

An Hào tròn mắt nhìn anh: “Anh biết rõ bọn họ không yên lòng! Sao phải đáp ứng? Nếu tôi không hoàn mỹ không đáng tin cậy như vậy, nếu anh chê tôi như vậy, tại sao còn phải cưới tôi?”

Tà Hàn Thành ném cặp trống rỗng của cô lên sofa, nhìn cô, thanh âm lãnh đạm: “Tôi đi ngang qua một vùng bùn, nhìn thấy một con mèo nhỏ sắp bị chìm trong vùng bùn. Cứu hay không cứu?”

An Hào không nhớ mình đã không khóc bao lâu, cũng không biết tại sao, bây giờ hốc mắt lại nóng lên.

Cô cắn môi lắm lắm: “Cứu lên là được, phải nghiêm túc như vậy sao?”

Tà Hàn Thành không nhìn cô nữa, đi vào phòng bếp.

An Hào đảo mắt truy tìm bóng người của anh, nghe anh đưa lưng về phía cô, hồ hững nói: “Khi con mèo nhỏ được cứu lên, đã bị bùn che mắt, không phân biệt rõ phương hướng và con đường phía trước. Tôi hiếm khi tranh thủ lúc rảnh rỗi, nổi lên lòng trắc ẩn, mang con mèo nhỏ về nhà tắm sạch sẽ, chỉ lần này mà thôi.”

Hình tượng không thể hình tượng hơn, hoàn toàn ngăn chặn chửi rủa đến bên mép của An Hào.

Cô tròn mắt nhìn bóng lưng Tà Hàn Thành, mấp máy môi, muốn nói điều gì, nhưng lại cứng rắn nhìn.

Từ năm năm trước, cho tới nay không có ai quản cô, không có ai biết rốt cuộc năm năm trước xảy ra chuyện gì, cũng không có ai quan tâm cô có bị che mắt hay không, không có ai quan tâm cô có phân biệt rõ phương hướng và con đường phía trước không.

Ở trong mắt cô, hiện tại và tương lai đều mơ hồ, qua một ngày rồi một ngày, căn bản không có bất kỳ trông cậy và mong đợi nào.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cho tiền cũng không có ai cần

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bây giờ rõ ràng cô có thể trực tiếp xách cặp trống không xoay người đi, rời khỏi Lưu Cảnh Viên.

Cho dù Tà Hàn Thành là chồng trên danh nghĩa của cô cũng không có nghĩa là anh có thể trói buộc tự do của cô, mặc dù anh có bản lĩnh này.

Nhưng An Hào lại nghe lời hiếm thấy, không khăng khăng đi ra ngoài, mà tức giận cầm cặp và nhặt mỹ phẩm trong thùng rác kia, định ném đi.

Nhìn thấy nha đầu kia vừa tức giận thu dọn vừa gờ tay dùng sức vén tóc bên má, giống như rất phiền não, lại giống như đang giận dữ.

Tà Hàn Thành khẽ cười, quay đầu lại thấy chén đĩa trong bếp chưa từng đụng chạm, xoay người đi vào.

Mặc dù An Hào không khăng khăng ra ngoài, nhưng vẫn bị người đàn ông sạch sẽ này chọc cực kỳ tức giận.

Không cho phép những cái gọi là rác rưởi kia của cô ở trong nhà, nếu không chịu nổi tác phong của cô, sao còn yên tâm để cho cô ở nhà.

Đến khi cô mệt mỏi đau nhức cả người, rốt cuộc giải quyết xong yêu cầu của anh, hơi đói, muốn đi ăn miếng khoai tây lót bụng, kết quả từ trong phòng ngủ đi ra không thấy hộp khoai tây trên bàn.

Thay vào đó là mùi thơm của thức ăn lan tỏa đầy nhà, tìm hương mùi thơm, lại thấy Tà Hàn Thành bụng hai đĩa thức ăn ra đặt lên bàn.

“Ban ngày chưa ăn cơm?” Nhìn thấy cô đứng đó sững sờ, Tà Hàn Thành thờ ơ hỏi.

Vừa rồi An Hào bận rộn thu dọn, căn bản không chú ý tới Tà Hàn Thành đang làm gì, không nghĩ tới anh lại xuống bếp, nhìn thấy ba món một canh trên

bàn, ngửi thấy mùi thơm, làm ngón trở người ta muốn giờ lên, cô nuốt nước miếng, nháy mắt mấy cái: “Tôi có ăn bánh tôm, còn có mấy miếng khoai tây chiên.”

Tà Hàn Thành kéo ghế, thờ ơ nói: “Đi rửa tay.”

“À...” Thật sự rất đói, thấy anh có ý mời mình ăn tối, An Hào rất thức thời xoay người đi rửa tay.

Vội vã rửa tay trở lại, vừa muốn kéo ghế ngồi xuống, thanh âm anh lại vang lên: “Đi lấy chén đĩa.”

Khóc miệng An Hào giật giật, nếu đã nấu xong, sao còn giả vờ làm đại gia!

Nhìn bàn thức ăn mê người, cô nhin, rất ân cần chạy vào bếp lấy hai bộ chén đĩa ra.

Rốt cuộc có thể ngồi xuống ăn cơm, cô cầm đĩa lên, không khách sáo gấp miếng thịt mềm mại bỏ vào miệng, một giây sau, rất khiếp sợ ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tà Hàn Thành, rốt cuộc anh làm gì? Sao ngay cả tài nấu nướng cũng tốt như vậy...”

Tà Hàn Thành hoàn toàn không vì trong mắt An Hào lộ ra tò mò và sùng bái mà sắc mặt có bất kỳ biến hóa gì, gấp món khác bỏ vào chén cô: “Sau này ăn ít quà vặt.”

An Hào kẹp thức ăn anh đưa tới, đồng thời liếc mắt bàn uống trà trống trơn, đoán được khoai tây chiên bị anh ném đi rồi.

Nhưng đối mặt với món ăn ngon, cô cũng không tức giận, chỉ vừa ăn vừa gật đầu đáp ứng: “Ừm... Tôi cố gắng...”

Nghe ra cô đang qua loa lấy lệ, Tà Hàn Thành lạnh lùng liếc cô: “Không phải nói đùa.”

An Hào lập tức đặt chén xuống, cầm ly nước uống một hớp, nói: “Nghiêm túc như vậy? Tôi ăn quà vặt cũng không phạm pháp!”

“Ăn cơm đúng lúc, quà vặt không tốt.”

An Hào tức giận, anh quản quá rộng! Quản lối ăn mặc của cô, ném đồ cô, giờ lại ngay cả quà ăn vặt cũng bị hạn chế!

Nếu không phải thấy tài nấu nướng của anh tốt như vậy, cô nhất định sẽ vô cùng quyết đoán, trực tiếp đẩy chén trước mặt đứng dậy đi.

Nhưng cô bây giờ như con sâu, bất chấp mặt mũi hay không, chỉ ‘à’ một tiếng, miễn cưỡng đáp, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nhưng không tình nguyện trên mặt bộc lộ ra hoàn toàn không phục.

Không biết anh lại có lời gì để giáo dục mình, An Hào tìm đề tài: “Đúng rồi, Tà Hàn Thành, rốt cuộc anh làm gì? Sao người của Hứa gia kính sợ anh như vậy? Hình như ngay cả hiệu trưởng tôi cũng không dám đắc tội anh.... Hơn nữa tài nấu nướng của anh tốt như vậy...”

Tà Hàn Thành rất bình tĩnh liếc cô: “Mấy năm trước một mình tôi du học ở nước ngoài, thời gian lâu dài đương nhiên sẽ biết chăm sóc mình, muốn tôi chọn mua bên ngoài và tự mình xuống bếp, tôi dĩ nhiên chọn mình làm.”

“Vậy rốt cuộc anh làm gì?”

An Hào cảm thấy mình đã sắp bị anh lột da, mà cô đến bây giờ ngay cả thân phận của anh là gì cũng không biết.

Không được, cô phải hỏi rõ, ít ra phải thắng một ván.

Lúc này, điện thoại An Hào bỗng nhiên vang lên, không chút cân nhắc, Tà Hàn Thành đã cầm lấy điện thoại cô, nhìn thấy hai chữ ‘Ông chủ’, nhàn nhạt liếc cô.

Sắc mặt An Hào căng thẳng, cúi đầu làm như không thấy, tiếp tục ăn cơm.

Nhưng vẫn không nhin được len lén liếc anh, thấy anh cúp điện thoại, không có ý bất nấy, sau đó tựa như không xảy ra chuyện gì, hồ hững nói: “Cái đó không quan trọng.”

“Sao không quan trọng? Tôi không biết anh là ai, ai biết ai có đột nhiên bán tôi đi không?”

“Bán em? Diện mạo và lối ăn mặc quán bar đó của em, cho tiền cũng không ai cần, tôi có thể làm ăn lỗ vốn thế sao?”

An Hào suýt chút nữa bị sặc.

Cô âm thầm nghiến răng, sau khi ăn xong, đẩy chén tới trước: “Tôi no rồi.”

Nói xong, đang muốn đứng dậy.

“Đi rửa chén.”

“... Xem như anh ác!”

...

Thật vất vả rửa chén xong, cảm thấy từ khi Tả Hàn Thanh về, cô chưa từng nhàn hạ, đặc biệt là vừa rồi dọn dẹp nhà, chầy mò hôi, An Hảo lại đi tắm.

Sau khi tắm ra, nhìn thấy đã hơn 9 giờ tối, biết bây giờ bất luận mình nói bất kỳ lý do gì, anh cũng sẽ không cho cô ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là buồn rầu, trực tiếp đi về phòng ngủ.

Nhưng lúc thấy điện thoại trong tay Tả Hàn Thành ngồi trên sofa, cô ngừng lại, lập tức nhô đầu ra: “Anh cầm điện thoại của tôi làm gì?”

“Ông chủ em nhấn tin cảnh cáo em không làm nữa thì phải cắt tiền lương.”

An Hảo sững sờ, lập tức đoạt lấy điện thoại đọc tin nhắn, lúc này cảm hận nói: “Đều do anh! Nếu anh hại tôi bị cắt tiền lương! Có tin tôi điên cuồng quẹt thẻ của anh không!”

Nhắc tới quẹt thẻ, tin nhắn báo mua 3 đồng, 5 đồng, 10 đồng kia thoáng qua trong đầu Tả Hàn Thành: “Nghỉ việc ở quán bar, thẻ cho em không chỉ để cho em mua quà vật.”

An Hảo liếc mắt, không nói câu nào muốn xoay người về phòng ngủ.

“Còn nữa.” Sau lưng bỗng nhiên truyền tới thanh âm lãnh đạm của Tả Hàn Thành: “Phiếu điểm là thẻ nào?”

Vừa nghe hai chữ ‘phiếu điểm’, An Hảo dựng cả tóc gáy, quay đầu đã nhìn thấy phiếu điểm trong cặp nằm trong tay anh, cô lập tức vọt tới muốn đoạt lại: “Trả lại cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khí tiết rơi đầy đất

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kết quả cô vừa nhào tới thì Tả Hàn Thành đã dễ dàng ôm cô đang nhào qua vào ngực.

Bình An vùng vẫy ngẩng đầu trong lòng anh, vừa nhìn phiếu điểm trong tay anh, chỉ cảm thấy cả thế giới chìm trong bóng tối.

Cô giận vô cùng, bỗng nhiên rời khỏi lòng anh, giờ tay sửa lại tóc, cố gắng ổn định cảm xúc bản thân.

“Tả Hàn Thành, tôi thừa nhận anh là chồng trên danh nghĩa của tôi, nhưng không có nghĩa anh có thể tùy tiện nhìn di động vào phiếu điểm của tôi. Tôi thấy nếu không chúng ta ly hôn đi, như vậy ràng buộc trên danh nghĩa cũng không còn nữa, anh đi đường dương quan, tôi đi cầu độc mộc của tôi...”

Còn chưa nói xong, trước mặt lật chuyển, cô vội vàng giơ tay ngăn cách thân thể hai người, hung tợn trừng mắt nhìn người đàn ông đang áp cô xuống ghế sofa: “Buông ra, không nghe thấy tôi nói gì sao? Tôi muốn ly hôn với anh.”

“Ly hôn?” Tả Hàn Thành nhíu mày, âm thanh trầm xuống, nhưng trong mắt có ý tức hàm xúc cô nhìn không hiểu, sâu xa khó hiểu làm cho cô không nhận được rừng mình.

Bàn tay anh từ dưới vạt áo của cô dò xét đi vào, lúc An Hảo muốn vùng vẫy thì anh không hề tốn sức đã đè chặt cô lại.

Bàn tay to lớn mon trón eo cô, da thịt dưới lòng bàn tay so với tưởng tượng của anh càng làm cho người ta mê muội hơn, anh giữ chặt cái eo đang vận vẹo của cô, âm thanh khàn khàn.

“Nếu chồng trên danh nghĩa với cô mà nói lúc nào cùng có thể dùng hai từ ly hôn để thoát khỏi vậy tôi cũng không ngại hiện tại để cho cô biến thành Tả phu nhân thật đâu.”

Bàn tay to lớn bên hông mang đến cảm giác uy hiếp, cả người An Hảo cứng đờ không dám động nữa, nhưng mà vẫn nhìn anh chằm chằm: “Tôi mặc kệ, tôi muốn ly hôn với anh.”

Cô đã chịu đủ cái người đàn ông có thể dễ dàng khống chế cô, chịu đủ cô cảm giác chân tay luống cuống ở trước mặt anh rồi.

“Ngại quá, tạm thời tôi không có dự định ly hôn.”

Bàn tay người đàn ông không chút khách khí đưa ra phía sau lưng cô.

An Hào cứng ngắt như hóa đá khi bị tay anh chạm vào, cô hoảng sợ vội vàng giơ tay ngăn anh.

“Không nên, không nên, Tả Hàn Thành, anh buông ra, tôi vẫn là học sinh đấy. Anh không thể cầm thú như vậy.”

Người đàn ông trên người vì sự giãy giụa kịch liệt của cô mà dừng tay ở khóa áo lót sau lưng cô.

Lúc An Hào vì sức lực không thể chống trả được người đàn ông này mà tức giận đến đỏ cả mặt thì cánh tay khác của anh đã cảm phiếu điểm của cô không hề lưu tình mà nện vào đầu cô.

“Thì ra vẫn biết mình là học sinh sao?”

“...”

“Rốt cuộc cô không xem trọng cuộc đời của mình thế nào mà thành tích thi thử đại học lại kém như vậy.”

Bởi vì đôi mắt cô bối rối đỏ lên, bàn tay người đàn ông dờn khỏi eo cô, không làm hành động gì xâm phạm tới nữa.

An Hào lấy lại được tự do liền vội vàng ngồi dậy, ảo não cảm phiếu điểm bị gác trên đầu.

Nhìn lời phê bình của giáo viên cùng thành tích vụn vặt sáu môn thi, cô cảm thấy không sao, hiện tại lại bị phiếu điểm đánh vào đầu, hận không thể chui vào đất.

Thấy An Hào ngồi ở bên cạnh cảm phiếu điểm không nói gì, xem ra còn biết xấu hổ thẹn với lương tâm, thì ra cũng biết đỏ mặt.

“Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, trốn học, yêu sớm, không chuyện ác nào không làm, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện xấu hổ mới ép giáo viên của cô viết lời phê bình như vậy.”

“Tôi làm việc xấu hổ đều nổi danh rồi, nếu anh không chịu được thì nhanh ly hôn với tôi đi.” An Hào ảo não nhưng vẫn cố chấp như thế.

Người đàn ông ở bên cạnh nhìn cô, thấy cô có thái độ không sao cả, trực tiếp đi ra cửa: “Thời gian tới tùy tiện tìm một người bạn ở cục dân chính đi giải quyết toàn bộ, sau đó tôi tự mình đưa cô về Cổ gia.”

“Đợi một chút.” Vừa nghe anh nói đến Cổ gia, An Hào nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, vội vàng đứng lên.

Tả Hàn Thành không quay đầu lại, đang cầm áo khoác bỏ vào khay tay, hiển nhiên những lời cô vừa nói không có cơ hội thu hồi, An Hào nhanh chóng chạy tới: “Tôi không về Cổ gia..”

Đi đến cửa, rốt cuộc người đàn ông mới quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt lãnh đạm xa cách như chỉ cần hôm nay bọn họ ra cửa thì từ nay về sau không còn chút quan hệ nào.

Bước chân An Hào nặng nề: “Tôi không quay về.”

“Nếu một tháng trước tôi mang cô khỏi Cổ gia thì hiện tại đưa cô về Cổ gia đến nơi đến chốn, cô không còn lựa chọn nào.”

“Dù sao tôi cũng không về Cổ gia.”

“Cố An Hào, có cần tôi cảm phiếu điểm của cô đưa cho người Cổ gia xem không? Cái người chị cùng cha khác mẹ của cô hình như rất mong chờ được nhìn thấy bộ dạng tưng quẫn của cô đấy.”

An Hào trừng anh: “Không được đưa cho bọn họ.”

Tả Hàn Thành cười lạnh: “Cô còn biết đe dọa người khác? Có biết phương thức phóng túng bản thân sẽ chỉ làm cho đám người đáng ghét đó càng thêm ức hiếp lên đầu cô không?”

“...” An Hào nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay: “Anh, anh đứng lại..”

Bóng dáng thon dài đi tới cửa, vì âm thanh yếu ớt đó mà dừng lại nhưng không quay đầu.

“Tả Hàn Thành.”

“Không muốn ly hôn nữa sao?”

“Không muốn nữa rồi.”

“Thế nào?”

“Không muốn nữa, cái gì tôi cũng nghe lời anh còn chưa được sao?”

An Hảo giờ tay che mắt, không đành lòng nhìn bộ dạng bất lực của mình.

Tôn nghiêm, khí tiết, khí khái gì gì đó hũy sạch.

.....

Ngày hôm sau khi Tả Hàn Thành cầm được phiếu điểm của Cố An Hảo thì An Hảo cảm thấy mạng nhỏ của mình sắp không giữ được rồi.

Nhưng ngại tên xấu xa Tả Hàn Thành này uy hiếp cô, cân nhắc lợi hại, ngược lại chịu cảnh cười nhạo châm chọc trước mặt người Cố gia thì cô thà tạm thời thân phục dưới uy quyền của Tả Hàn Thành còn hơn.

Nhưng mà Tả Hàn Thành không vì thành tích ba năm qua của cô mà chế nhạo cô.

An Hảo không có việc gì liền nghiên cứu tác dụng của các phòng trống trên tầng hai, nếu Tả Hàn Thành đã đồng ý với cô, tất cả tầng hai do cô sử dụng thì đầu tiên cô nên sắp xếp cho mình một phòng ngủ.

Về xong sơ đồ phác thảo, lúc xuống lầu liền thấy trên bàn đặt một chồng phiếu điểm khác.

Cô tò mò đi tới, vừa cầm lên liền thấy mấy chữ trung học XX, bỗng nhiên liền nghe thấy âm thanh của Tả Hàn Thành truyền đến.

“Lúc học so trung cô từng đạt thành tích đứng đầu, tất cả giáo viên đánh giá cô đều khen không dứt, một năm sau đó liền sa đọa, đi thi chỉ viết tên, không hề làm bài nào, có thể vào được trung học A đơn giản vì cô là con gái thị trưởng Cố Thiên Minh, nếu không sẽ không có trường trung học nào nhận cô.”

“Ba năm trung học càng nghiêm trọng hơn, hút thuốc, uống rượu, đi học ngoài ngủ thì nhiều nhất là ra ngoài lêu lổng, thậm chí đùa giỡn đám bạn nam đẹp trai, Cố An Hảo, cuộc sống mấy năm qua của cô đúng là muôn màu muôn vẻ mà.”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Người này thích chơi trò nuôi dưỡng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này An Hảo thấy rõ trong tay là bảng điểm của mình mấy năm trước, trang đầu tiên còn có hình cô năm năm trước, lúc ấy cô vẫn tóc dài.

Thanh âm người đàn ông đến gần sau lưng cô, An Hảo quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt Tả Hàn Thành trầm xuống.

Cô rất là không có vấn đề gì: “Không phải anh đã biết các việc xấu của tôi rồi sao? Sao còn dùng giọng điệu này?”

“Em lại rất thân nhiên.” Tả Hàn Thành cười giễu cợt: “Em trước kia trừ đồng phục học sinh cũng chỉ còn khuôn mặt, là ai cho em dũng khí đi trêu chọc bạn học nam?”

An Hảo dứt khoát xoay mặt đi, đổi đề tài: “Đúng rồi, vừa rồi Hiệu trưởng gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừ?” Chủ nhân của thanh âm này hiển nhiên bất mãn với phương thức đổi chủ đề của cô.

“Hiệu trưởng nói, ba mẹ Hứa gia muốn tới cửa xin lỗi, nhưng vì không có cách liên lạc với anh, cho nên mới gọi cho tôi, muốn tôi hỏi anh có thể cho bọn họ cơ hội nói xin lỗi hay không...”

An Hảo nói xong cũng mặt đầy khó hiểu nhìn chằm chằm anh: “Nhắc tôi cũng kỳ quái, rõ ràng bọn họ có lỗi với tôi, sao muốn tìm anh nói xin lỗi? Anh cũng không phải là Thị trưởng, sao bọn họ sợ anh như vậy?”

“Nói xin lỗi?” Tả Hàn Thành nhàn nhạt liếc cô: “Em cần không?”

“Dĩ nhiên cần.” An Hảo rất có lý chẳng sợ nói: “Bất kể cảnh sát xử lý thế nào, bọn họ cũng tổn hại danh dự của tôi ở trường học! Nếu bọn họ thật sự muốn nói xin lỗi, phải nói xin lỗi tôi ở trước mặt thầy trò toàn trường.”

“Em ở trong trường còn có thể nói có danh dự?”

“... Tã Hàn Thành, dù gì tôi cũng là vợ anh, ngoài miệng tích đức chút có được không, hai ngày trước tôi ở trường học bị tổn hại to lớn, bây giờ người ta có ý muốn đền bù tổn hại cho tôi, tôi không thể cự tuyệt!”

“Tôi không gặp mặt bọn họ.”

“Vậy tôi làm sao trả lời hiệu trưởng?”

“Làm sao trả lời là chuyện của em, tuổi không lớn lắm đầu óc cũng có chút linh hoạt, phải cự tuyệt người khác thế nào, cần tôi dạy em sao?”

An Hào nghe hiểu, hôm ấy anh đến trường hoàn toàn là vì cô, nhưng sau khi giải quyết chuyện, anh tuyệt đối sẽ không gặp lại Hứa gia, thậm chí là Hiệu trưởng.

Cũng quá tự cao rồi!

Lúc ấy rốt cuộc sao cô cầu xin được anh?

...

Buổi tối.

Ngày thứ ba An Hào ở Lưu Cảnh Viên.

Tối đầu tiên vì hai người về quá muộn, Tã Hàn Thành lại có công việc bận rộn, cho nên An Hào ở một mình trong phòng ngủ anh.

Tối thứ hai vì An Hào im hơi lặng tiếng đáp ứng anh sau này sẽ nghe lời, anh lại xoa đầu cô nói cô ngủ sớm, đừng nghĩ đến chuyện đi quán bar nữa, vì vậy An Hào cũng không biết vì cái gì, rõ ràng trong lòng vẫn lưu luyến công việc ở quán bar, nhưng sau khi anh khuyên, ngoan ngoãn trở về phòng ngủ, vừa lên giường liền ngủ đến sáng, hơn nữa không biết tại sao ngủ rất an ổn.

Đây là tối thứ ba...

Khi An Hào ngồi trên sofa trong phòng khách, cầm bản vẽ tất cả các phòng hai lầu dùng bút vẽ tới vẽ lui, cửa phòng tắm mở ra.

Cô chợt ngược mắt lên đã nhìn thấy Tã Hàn Thành mặc áo choàng tắm đi ra, cũng may anh không giống nam chính vô si trong tiểu thuyết tình cảm kia, trực tiếp quần khăn tắm nửa người dưới, nếu không An Hào thật sợ mình bị đau mắt hột.

Tã Hàn Thành chỉ mặc áo choàng tắm, thắt lưng tùy ý cột lại, vạt áo trước rộng mở, hơn nửa ngực lộ ra ngoài.

Nhìn thấy những giọt nước còn lưu lại trước ngực anh, ánh mắt cô từ bên hông anh lướt tới lồng ngực rộng mở, đến giọt nước chảy dưới cằm, rồi đến khuôn mặt đẹp mắt không biết làm sao hình dung của người đàn ông, cuối cùng đến đầu thấm nước kia của anh. Nước một mực nhiều, lại nhìn anh sau khi đi ra liền cầm một cái khăn lông tùy ý lau tóc...

Không biết tại sao An Hào không thể dời mắt.

Một tháng trước vì trời xui đất khiến mà lúc cô nhìn thấy người đàn ông này trong phòng khách sạn, cô cũng bị mê hoặc, nhưng khi đó đầu óc cô bị khiếp sợ đối với sự tức giận của người Cố gia chiếm cứ, chỉ biết mình nhất thời hồ đồ gả cho một người đàn ông phi phạm chối mắt.

Bây giờ nhìn người đàn ông kia, An Hào vô thức cắn đầu bút trong tay, thật sự không biết thượng đế nghĩ thế nào, một người đàn ông từ trên xuống dưới không tìm được bất kỳ tỷ vết nào, lúc mẹ anh sinh anh ăn linh đan tiên dược gì sao?

Một người đàn ông, đặc biệt là một người đàn ông sắp 30 tuổi, ngay cả động tác lau tóc cũng đẹp trai như vậy, nếu trở về 10 năm trước, người đàn ông này tuyệt đối là yêu nghiệt phong hoa vô song.

Tuy thời gian lưu lại trên mặt anh ổn định và ung dung, là khí chất trầm ổn những bé trai mười mấy tuổi kia hoàn toàn không cách nào so sánh, một người đàn ông đứng một chỗ đã bị nhìn chăm chú, sao có thể không có thiếu nữ nào thích?

Đây là điều An Hào không nghĩ ra nhất.

Chẳng lẽ Tã Hàn Thành thích chơi trò đường thành?

An Hào run rẩy, nghe nói người có tiền thay đổi. Đoán chừng Tã Hàn Thành là một người trong đó, thích đường thành, thích người phụ nữ của mình nghe lời như vậy, cô dứt khoát mua một búp bê tình dục cho anh là được, tuyệt đối là loại anh hài lòng.

Sau khi từ phòng tắm đi ra liền bị tiểu nha đầu ngồi trên sofa nhìn chăm chăm, Tã Hàn Thành thấy được trong mắt cô có sợ hãi, thậm chí là dung tục.

Anh ném khăn xuống, kéo áo choàng tắm trên người, không kinh động hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

Lúc này An Hào mới gượng tay che nửa mặt: “Bớt tự đa tình đi, trong nhà này cũng chỉ có hai chúng ta, anh tắm xong đi ra thả lỏng áo choàng tắm như vậy,

đổi thành bất kỳ người nào cũng sẽ nhìn có được không, may là không nhìn thấy gì, nếu không tôi còn sợ mình bị đau mắt hột...”

“Em đây là nhắc nhở tôi.” Tả Hàn Thành bỗng nhiên đi tới cô.

Lúc này thần kinh An Hảo căng thẳng, nhìn người đàn ông vừa tắm ra đang đi về phía mình, gắt gao nhìn chăm chăm anh: “Tôi nhắc nhở anh cái gì?”

“An Hảo, mặc dù em còn là một học sinh trung học, nhưng em đã trưởng thành.”

Tả Hàn Thành cười ra thất lưng áo choàng tắm, ung dung nói: “Thực hiện nghĩa vụ vợ chồng là căn bản của hôn nhân hạnh phúc, mặc dù nha đầu em rất non nớt, nhưng có thể miễn cưỡng coi là phụ nữ.”

“Anh... Anh đừng tới đây!”

Vốn tưởng rằng ở đây yên ổn hai ngày, anh nề tính mình còn là một học sinh trung học mà không cảm thấy làm gì với cô.

Nhưng bây giờ thấy anh cười áo, An Hảo nhanh chóng đứng dậy vòng qua sau sofa, lại vội vàng cầm lên quần áo trên sofa: “Anh vào thư phòng của anh đi! Tôi đi tắm! Tạm biệt!”

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Dựa vào cái gì mà ngủ chung giường?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vội vã chạy vào phòng tắm, dùng sức đóng cửa phòng tắm lại, khóa trái bên trong.

Sau khi khóa trái, nghĩ tới đây là nhà anh, lỡ như anh bộc phát thú tính, lại đi lấy chìa khóa mở cửa thì làm sao, vì vậy ở trong phòng tắm trần trọc hồi lâu, lấy cái móc treo lên cửa, chắc chắn Tả Hàn Thành tuyệt đối không vào được, mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi tắm, bên ngoài rất an tĩnh, hình như Tả Hàn Thành cũng không có ý tới phá cửa đi vào.

An Hảo thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ngoài cửa, không thấy bóng người anh đi tới đây, trong lòng rốt cuộc hoàn toàn thả lỏng.

Sau khi tắm xong, sấy tóc, đi ra phòng tắm, thấy trong phòng khách không còn bóng người Tả Hàn Thành, An Hảo rón rén chạy về phòng ngủ.

Sau khi vào cửa lại khóa trái cửa phòng, đi vào phòng tắm lấy cái móng treo lên cửa, đại công cáo thành, vui vẻ vỗ tay xoay người lên giường.

Vừa xoay người, suýt không khỏi thét lên, lập tức bịt miệng, mặt đầy khiếp sợ nhìn Tả Hàn Thành nằm trên giường trong phòng ngủ.

Vừa rồi anh không ở trong phòng khách, cho nên không phải anh ở trong thư phòng sao?

Vào phòng ngủ khi nào?

Cô quay đầu nhìn cánh cửa vừa mới phẩy tâm khóa trái, lại giường mắt nhìn Tả Hàn Thành.

Anh vẫn chưa ngủ, đã thay bộ đồ ngủ màu xanh da trời tựa vào đầu giường, cầm bản vẽ sơ bộ phòng lầu 2 cô vừa vẽ xong.

An Hảo thừa dịp anh không nhìn mình, xoay người mở cửa chạy ra ngoài, tay vừa đụng đến khóa cửa, đột nhiên nghe thanh âm Tả Hàn Thành.

“Vào ngủ.”

An Hảo đứng ở cửa nửa ngày không dám động, thật sự tiến thoái lưỡng nan, bối rối nhìn người đàn ông chiếm cứ nửa cái giường lớn kia, cô không có lý do xua đuổi anh, dù sao đây là nhà anh.

Nhưng hai người không thể ngủ chung giường, vậy vừa rồi cô còn chạy đi tắm, chẳng phải ân cần rửa mình đưa đến miệng sới rồi sao?

Nhận ra nha đầu kia đang hóa đá dựa vào cửa bất động, Tả Hàn Thành liếc cô: “Nam sinh cả trường đều bị em đùa giỡn một lần, em còn sợ tôi?”

An Hảo cong khóe mắt: “Những tiểu thối trong trường học kia còn trẻ, đùa giỡn cũng không sao, dù sao khả năng chịu đựng của bọn họ mạnh. Nhưng đối với đàn ông gần 30 như anh... Tôi nói này, anh lớn tuổi, tôi quả thật không muốn thừa dịp người gặp nguy.”

Tả Hàn Thành hoàn toàn không bị cô đã kích, mí mắt cũng không ngước lên, chỉ nhàn nhạt nói: “Không sao, tôi không ngại em thừa dịp người gặp nguy.”

An Hào hung ác trừng mắt: “Tôi qua thư phòng.”

“Thư phòng không có giường.”

“Gạt người, vậy hai ngày nay anh ngủ thế nào?” An Hào không tin.

“Sắp tới cuối năm, công ty có mấy văn kiện kế hoạch năm mới cần tôi xem, tôi thẩm duyệt cả đêm, hầu như không có ngủ.” Lúc này Tả Hàn Thành mới nhìn cô: “Em nhất định phải qua thư phòng ngủ?”

Không có giường thì ai đi!

Cô cũng không phải người thích tự ngược đãi mình!

Nhưng vừa nghe hai đêm nay anh bận rộn, căn bản không ngủ, đoán chừng thỉnh thoảng chớp mắt một lát, hai ngày nay không được nghỉ ngơi, An Hào cho dù tính tình trẻ con đi nữa cũng không đến nỗi bắt anh nhường giường cho mình.

Bước chân cô có chút nặng nề bước đến mép giường, đi hai bước liền dừng lại: “Hay là tôi ra sofa...”

“Cố An Hào, hôm ấy sao em làm bạn học nữ đầu tiên năm lớp 12?”

An Hào sững sốt, lập tức phản ứng, anh đang chăm chọc cô noi theo Bạch liên hoa Hàn Như đó, chăm chọc cô giả bộ dè dặt!

***!

Âm thầm liếc mắt, đứng mép giường không phục lắm bả: “Dựa vào cái gì mà muốn tôi ngủ chung giường với anh.”

“Dựa vào tôi là chồng em.”

“...”

An Hào không lời đáp trả, vén chăn nằm xuống, biểu tình thấy chết không sờn.

“Em chắc chắn phòng ở lầu 2 đúng như vậy?”

An Hào vốn bực bội muốn ngủ trùm chăn ngủ, nghe anh nói liền ló đầu ra.

Thấy anh đang nhìn bản vẽ sơ bộ kia của cô, liền đưa tay chỉ: “Căn phòng này ánh sáng trời đầy đủ, hơn nữa có ban công rất lớn, bên ngoài ban công có thể nhìn thấy cảnh sắc đẹp nhất trong Lưu Cảnh Viên, tôi cảm thấy phòng này thích hợp làm phòng ngủ của tôi nhất.”

“Mấy phòng này của anh, nếu anh khẳng định muốn tôi học tập làm người cho tốt lần nữa, vậy thì ít ra cho tôi một thư phòng, làm không gian riêng của tôi, phòng này... Mặc dù tôi không có nhiều quần áo, nhưng phòng lớn như vậy vẫn thích hợp phòng quần áo, mấy phòng khác...”

Mặc dù chỉ một bản vẽ sơ bộ bằng bút chì, nhưng mỗi nét vẽ của An Hào và bố trí đều vô cùng hợp lý.

Không nhìn ra nha đầu này có thiên phú thiết kế, thẩm mỹ như thế chắc không có vấn đề gì, lối ăn mặc loạn thần trong quán bar trước kia quả nhiên là có cố ý làm.

“Về phòng lầu 2 nghiêm túc như vậy, hiển nhiên em vẽ bản phác thảo phòng ngủ trước.” Tả Hàn Thành bỏ bản vẽ qua một bên, liếc mắt An Hào vẫn rúc vào chăn: “Muốn ở riêng với chồng em như vậy?”

Thấy anh cũng vào chăn, thậm chí có ý đưa móng vuốt sói về phía mình, An Hào lập tức ôm chặt chăn nói: “Tôi vẫn nên ra sofa ngủ...”

Còn chưa dứt lời, Tả Hàn Thành đã lấn áp: “Tôi không có thói quen lạnh nhạt với vợ mình, giữa ngủ sofa và ngủ với tôi, em không cho là mình lựa chọn sai lầm sao?”

Cảm giác được tay của người đàn ông đã không an phận, bắt đầu tùy ý làm bậy trên người mình, An Hào nheo lại, nâng tay lên vội vàng nắm tay anh lại: “Tôi thấy hay là anh đi ngoại tình đi! Tôi còn nhỏ, không thích hợp với anh!”

“Thích hợp hay không, không thử làm sao biết?” Tay của người đàn ông thuận lợi cởi nút áo ngủ của cô.

Hôm qua lúc An Hào đi ra ngoài mua đồ, chỉ dùng thẻ của anh mua chút quà vặt, những đồ dùng hàng ngày khác đều dùng tiền của mình mua, anh mới phát hiện cô mua đồ ngủ bảo thủ như vậy, thật sự khác một trời một vực phong cách em gái nhỏ phách lối ngày thường cả ngày ở trong quán bar.

Đề nén dục vọng cởi ra mấy nút áo trước ngực cô, lúc An Hào muốn từ dưới người anh chạy ra ngoài, dễ như trở bàn tay bắt lại tứ chi quơ loạn của cô, An Hào gắng sức đẩy ngực anh kéo ra khoảng cách giữa hai người: “Tả! Hàn! Thành!”

Vừa rời tay bị anh bấu, người đàn ông đã cúi đầu hôn lên môi cô, hoàn toàn cường thế chen ép khiến cho An Hào căng thẳng, nhưng phát hiện cô cắn

bản không phải đối thủ của người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Lệnh Vợ Số 1! Chồng Tổng Giám Đốc, Ở Trên Cao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.